

Expedice España 2011

13.7.2011 - 22.9.2011
(72 dní, tj. 10 týdnů a 2 dny)

Dietmar a Jana

Trasa naší výpravy

O tom, jak jsme jeli na výlet poznávat Španělsko.

Hory, doly, pobřeží....

...a taky jeden druhého navzájem a ještě navíc i každý sám sebe...

***ALE HLAVNĚ SI TO CELÉ SPOLU
KRÁSNE UŽÍT!!!***

NULTÁ KAPITOLA:

▼ **Balíme! A není to nic snadného. Musíme mít vše a přitom to unést!**

► **(Na letišti Hahn) A už je to tady! Letíme! Ještě si raděj ale napřed ověříme, jestli ty naše obří bágly “projdou” i u známé drsňácké letecké společnosti R. (Ano, právě té ;-)**

◀ **Noc na letišti po příletu do Girony (Tolik romantiky to spaní zítřka v hotelu mít dozajista nebude)**

Ranní káva – a ten talířek ještě ani netuší, jak si s námi zacestuje! ►

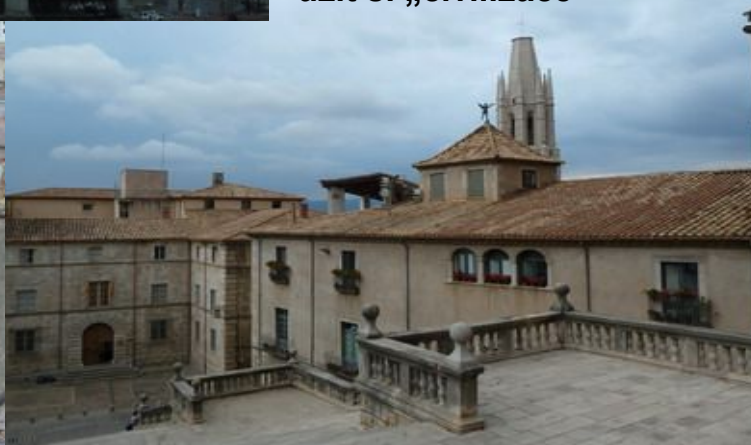

1. KAPITOLA:

GIRONA

(13.-15.7.2011)

- a už to jede! Zatím zvolna...;-)

Prostě normální tůristi ...
neboli

Na dlouho poslední šance
užít si „civilizace“

2. KAPITOLA :

PYRENEJE

(15.7.-20.8.2011)

- pět týdnů „krátké“ putování přes hory od Andory až k Jace

Přesun do Andory

Tak přes tyhle hory táááámhle přeputujem. Opravdové dobrodružství začíná!

NA SKOK V ANDOŘE

(A teď už se to rozjíždí zvostra...)

Začínáme v Arinsalu.
Nastudujem mapu, projdem tunelem a...

... jsme opravdu v horách!

Nejsme tu ale sami.

Ultra trail Andora! Závod! Pobíhají tu stovky superzdatných lidiček včetně veteránů, chatka coby rušný check-point pro plánovaný romantický nocleh opravdu nevyhovuje... mějte se tu, my stoupáme výš...

◀ Dietmar našel na spaní krásné místo.

▲ Musím ho vyzkoušet, jak se tu bude spát ...
Žádná díra, žádný hrb... maximálně vyhovuje!

Takové místočko první kategorie disponuje kromě plochého podloží i super výhledy a nejlíp i potůčkem poblíž. Všechno tu máme.

Naše první (a jak jinak, rovnou báječné) tábořiště. Nad takové spaní na vzduchu prostě není!

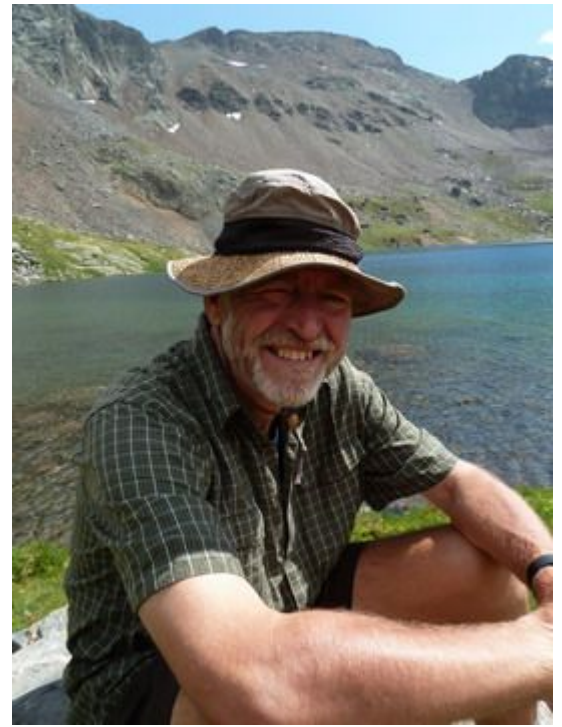
...A HNED ZASE ZPĚT DO ŠPANĚLSKA...

Touhle cestou Dietmar loni 2x neprošel, pro bídné počasí se musel vrátet zpět. Letos to bylo relativně snadné...

Tak se tu měj, Andoro, krásně, a zas někdy příště.

► Španělsko

Tady už to znám... ale kde je všechen ten loňský led?

Loni jsem přespala v této krásné chatičce. Letos ale jdeme dál. Stan je přece jenom stan, sorry ;-)

Našli jsme ještě krásnější místo než včera.

▲ Večer máme kino... sluníčko zapadá...

▲ Ještě za sluníčka

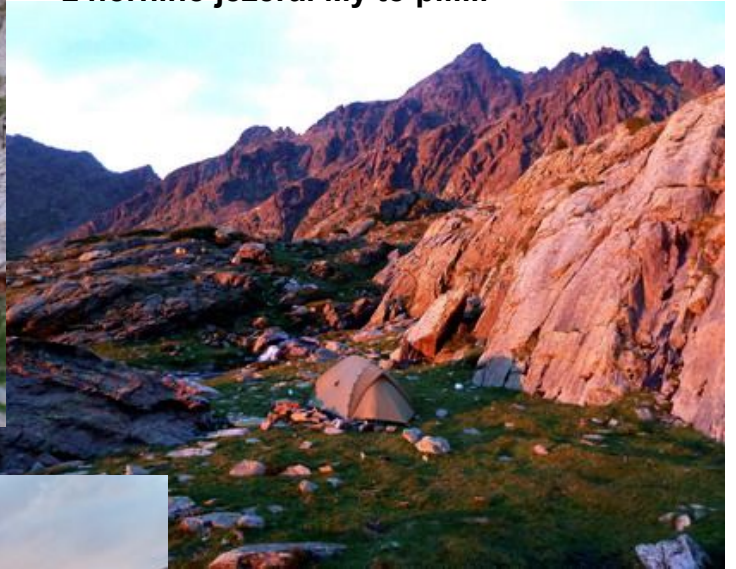
► ▼ Stan je tak dobře „maskovací“, že dá práci ho na fotkách najít!

Správné řešení: v obou případech skoro uprostřed, pod horama, vedle vodopádu, mezi potůčky, pod skálou a za kamenem! To je ale místečko! Na výstavu ;-)

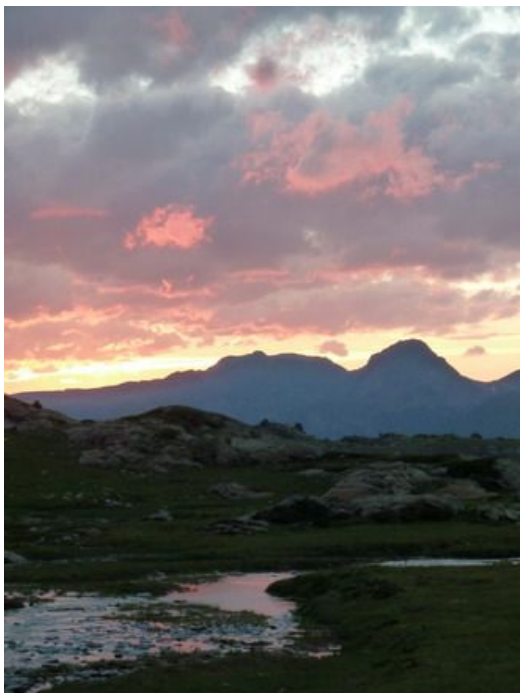
◀ ▼ Vodopádek byl hned za stanem. Tekl z horního jezera. My to pili...

◀ ▼ Západ slunce teprve začíná

Neschopnost zestručnit se je asi nějaká nemoc... ale mám to už dlouho... obzvlášť když se to týká zážitků, které byly nádherné... co naděláme...

◀ Sluníčko už za kopcem a barví oblohu... ta barví potůček... juky to je krása!

► Ráno trochu mlhy, ale z toho se nestřílí. Pomalu balíme.

► Tohle hříbátko vypadá klidně. Ale potkali jsme i velebujné... to se ale zas myslelo na jiné věci než na focení...

◀ Houby rostou! Jednu jsme našťestí i sebrali

▲ Dietmar to se zvířaty umí. Napřed mě hrdinně zachránil před divokým hřebečkem a pak mu pro jeho krásný úsměv zapózovaly takto krásně i tyhle milé kravičky...

▼ Šťastně dorazili! Vybalování v kempu v Areu

▲ Mé nové indiánské jméno je **Ta-co-nosí-na-báglu-odpadky**. A tak to zůstane. Na chvíli se to vždy změni za vsí, kde mají popelnice a obchůdky. Pak budu dočasně **Ta-co-nosí-na-báglu-bagety**. Zní to hezky, ne? Nestěžuju si.

AREU

Dnes jsme slavili. Máme výročí.
A navíc... mají jehněčí.
Na předkrm Dietmar zeleninový salát a já
měla bramborovozešnou kaši se slaninou.
Místní to specialita. Jak se to jmenuje v
katalánštině, to bych musela hledat,
hmmm ale určitě je ve jméně nějaké x.
Ale vážně delikatesa, doporučuju!!!

A pak přišlo to
jehněčí.
V tom se s
Dietmarem k
sobě nehodíme.
Milujem ho totiž
oba. Brzy nic
nezbylo. Nikdy
nezbyde.
Bylo to snové...
Když už nebylo
na kostech ale
vůbec nic, dali
jsme si flan. Tak.
A zítra jdem na
houby, tak
můžem výročí
ještě jednou
oslavit polívkou.
Na té ujždíme
taky... ;-)

▼ Obě porce byly fotogenické, zas
těžká volba. Tahle je Dietmarova.

Zajímavá dlažba v místním kostelíčku nad vsí

Dnes je oddychový den. Praní, nákupy, procházka po okolí...

▼ V lese je spousta sladkých malin, ale naše houbovka se musela spokojit s úlovkem ze včerejška. Nevadí. S troškou zeleně z louky se může měřit i s... jehnětem??? skoro ;-).

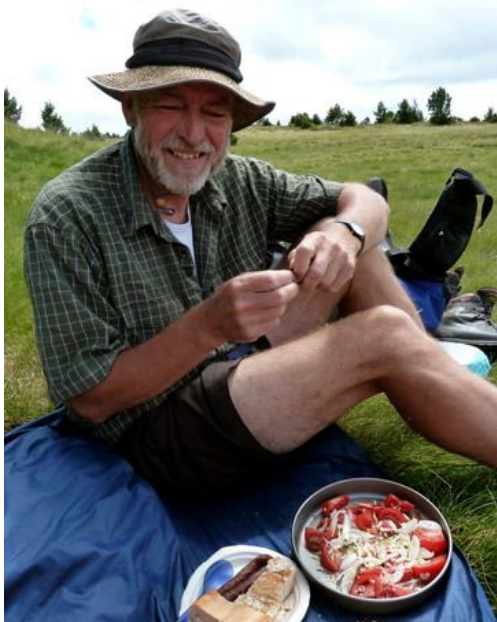

◀ Dnes už žádné koupání, nahodit bágly a jde se, jen vzpomínky zůstanou ;-)

▲ Měj se tu, kempe! Restauraci s dobrým jídlem i super vyhlídkou necháváme za sebou, cachtačí bazének jakbysmet. A hurá vzhůru vstříc novému dobrodružství...

► Jsme zpátky v horách

▲ Svačinka. Gurmáni jako my jsou ochotni raději tahat v báglu láhev s olivovým olejem, jen aby si i vysoko v horách užili svého... blázni, že? ;-)

◀▲ Nějak se to černá... nasazujeme návleky a pak radši ještě před sestupem do dalšího údolí kotvíme...

▲► Test plochosti místní loučky vysoko nad údolím byl důkladný. Výsledek: (napětí...) Ano!!! Stavíme!!!

**Nakonec
večer ani
v noci vůbec
nepršelo.**

**Nazítří přišel
opět krásný
slunečný
den.**

Ve vsce **TAVASCAN** jsme v obchůdku
pro jistotu zas trochu doplnili zásoby jídla...

► ... a v kempu
při cestě zas
něco tekutin...
pivko a oříšky
zdarma „para
picar“. Milé
místo, milí lidé.

Dnes opouštíme trasu GR 11, kterou už známe z dřívějška a z Tavascanu míříme směrem k severu údolím Vall de Cardós. A naprosto nelitujeme.

Nad opuštěnou kamennou vesnicí začíná stoupání a kolem ... krása, krása a krása.

▲ Našli jsme čisté a použitelné refugio. Jenže my raděj spíme ve stanu.

Svačíme a máme k tomu divadlo: nad vrcholky se svižně honí cáry mlhy a oblaka...to chce ne fotku, ale video!!!

▼ Refugio už vypadá jen jako malý čtvereček...

A myslím, že to pravé místo máme. Pohádkově krásné místo...

◀ Dietmar zdvívá kámen, aby zatloukl kolík a ejhle- papírek od čokolády! Nejsme tu první.

Není divu. V mém deníčku má toto tábořiště jméno „**MÍSTEČKO UPROSTŘED KRÁSY**“

▼ Ještě krásnější je to tu v ranním slunci...

▼ A my zas stoupáme podél kaskády nádherných vodopádů...

...ráj, nebo spíš pohádka? nemůžem se nabažit

▲ Někdo se tu před časem hoodně dobře nasvačil...

◀ Ale že jsme už pěkně vysoko! Oranžový stan u jezera pod námi už není ani tečka...

► Zcela jediná fotka nás obou na samospoušť! Nic moc, ale na památku aspoň do rožku, jo? ;-).

◀▼ **Tohle plechové refugio není to samé jako *tamto* od hranic s Andorrou. Je jen stejné... asi oblíbený model. Refugia tu mají turisté dost v oblibě. Co si budem povídat, stan je těžký...**

▲ **My jen nakoukli. Někteří lidé nejsou lidé, ale (vysokohorská)! čunčata. Ačkoliv my můžeme (a i budeme) spát ve stanu, přesto to zamrzí.**

▲ **Skály tady okouzlují atraktivní barvou i zajímavou strukturou...**

▼ **...a vůbec je tu krajina víc než malebná...**

...v čemž se asi opakuju, ale já nezačala ;-)

◀▼ Malý důkaz, že jsme do sedýlka vylezli oba. °-)
A komu to tu sluší míň, ... ten je zas teda lepší fotograf! ;-)

▲ Při pohledu zpátky nás v horách často překvapí, jak vysoko a daleko se dá dostat, když je krůčků, byť maličkých, dostatečný počet.... to zní hezky optimisticky, že?

◀ Vidím jezero veliké, kde je zima jak v Rusku. Tam se utáboříme.

▼ Tak nevím, prý 2400m nad mořem, ale o Rusku se tu nic nepíše...

Na mě kosa. Mám na sobě snad i náhradní spodňáry...

▼ Cože, nahoru? To jsme ještě nebyli dost vysoko?

Jen my, oblaka a orli (?)... ;-)

Však už jenom kousek... a pak zase dolů...

...dlouho nahoru, pak dlouho dolů... ale komu je to nudné, do hor raděj nelez ;-)

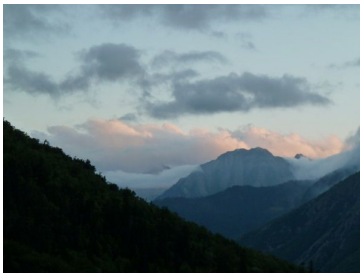
▲ A tady u toho rozkošného jezírka včera někdo spal! Ještě je uválená tráva!

◀▲ Trochu závidím. Je tu nádherně. Ale na spaní je ještě brzo, tak aspoň posedíme a něco pojíme

**Stojí to za to
ohlídnout se
za takovou
krásou...**

Náš Večerníček ;-)

**Další nádherné místo na noc s vyhlídkou. A k večeři
bude výborná polívka (Dietmar jiný neumí ;-)**

▲ Sešli jsme k civilizaci. V zapadlé vesničce Issil mají u fontány volně k použití skleničky...

▲ Tady se nejspíš bydlí!

◀ „Véliké umění“ , či tu prostě jen spálili májku?

► Před městečkem Esterri je umělá rozmnožovna křepelek

ESTERRI. Malé městečko pod horami. Klika, zrovna jsme se trefili do slavnosti. Oceňujeme výtobytky civilizace, obzvlášť některé (pivo, toasty se šunkou... ahhhh ta místní šunka...)

▼ Z Esterri je to do Espotu pár minut autobusem, ovšem, pokud najdete tu správnou zastávku ;-). Svérázná maminka Ana nás za žádnou cenu nenechala udělat chybu!

▼ I díky ní dorážíme jedenáctého dne našeho putování ve zdraví a v pohodě do kempu Vorpark v turistickém středisku **ESPOT**

▼ Večeři si nakonec vaříme. (Správně. V krámě měli neodolatelné jehněčí ;-))

Vorpark znamená „u parku“. U národního parku San Maurici de Agüistortes. Náš program je klasika: praní, odpočinek, pauza od hor. Poprvé tu zaslechnu češtinu.

► Zůstali jsme 2 dny. Je na čase zvednout kotvy. Ale poprchává. Snídáme ve stanu. Vyrážíme přesto? Možná zas tak neprší...

Dáme tomu šanci...

Zmoklí výletníci čekají u jezera San Maurici na taxíky zpět do ESPOTU. Někteří to možná omarodí.

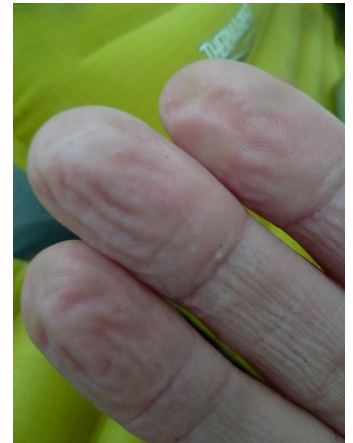
Po pravdě, známe krásnější místa než je národní park San Maurici. (Většinou ale dál od trasy taxíků a turistických busů.) Obzvlášť za tohoto počasí opravdu nic extra ;-).

▼ Počasí přitvrzuje. Už nemrholí, ale regulérně „chčije“. Jaj! „Šanci“ tak dostávají i naše ponča.

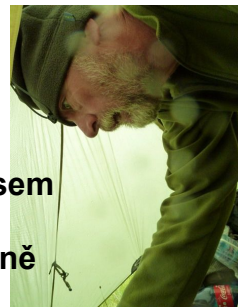
▲ Navzdory dešti si vyžádám pauzu. Aspoň na chvíli tu obludu těžkou musím dát dolů s ramen! K tomu křoupnout müsli tyčinku prozřetelně uloženou na dosah v ledvince a hned je lepší nálada!

Moc se pak už nefotilo, chránili jsme foťák. Voda lezla do všeho.

Nebylo to nijak lehké v tomto terénu a počasí najít místo pro stan. Naše je na poloostrově nad jedním z nádherných colomerských jezer, úplný ideál.... až na to počasí... Ale teď není čas na rozplývání se... je třeba urychleně zalézt do sucha!!!

Ale moje sežrané prstíčky a naše nové tábořiště jsem prostě pochopitelně blejsknout musela!

Dietmar je fakt poklad! On v té slotě ještě cestou zvládl i natrhat pažitku do polívky!

▼ Vitamínová bomba

Říct, že jsme v suchu, to je trochu eufemismus. Vlhké je naprosto všechno. Ale vlastně nám tu nic nechybí. Jsme pod „střechou“, v teplém spacáku, zásoby jídla jsme doplnili...

...tak snad jen ten výhled je trochu monotónní... Šedavo, mlhavo, mokravo - a nezdá se, že by se to chtělo lepší.

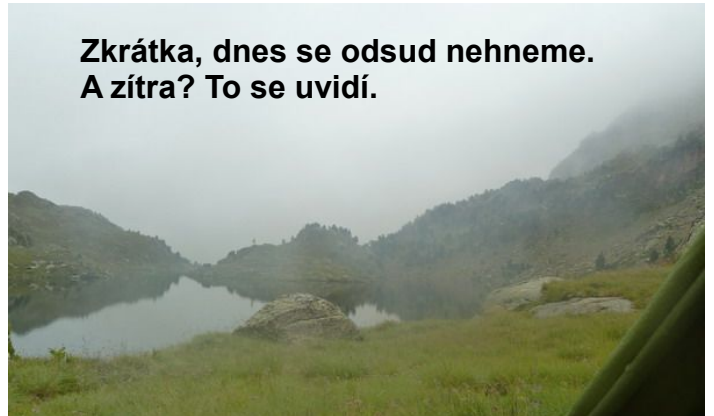
Ani noc na tom nic nemění.
Brzo je to jasné.

JSME TU UVĚZNĚNI!

Co se dá dělat celý den v dešti ve stanu? Můžete se nudit, když chcete. Ale koho by to bavilo ;-)

My jsme si povídali (jako vždycky), četli v deníku, poslouchali, kdy prší miň (občas se ven přece jen musí ;-))... a velebili si náš báječný stan a snad ještě lepší nafukovací karimatky. Obdobné „vězení“ s mnohem horším vybavením bylo pro mě loni při přechodu Pyrenejí (tzv. GR11) o poznání drsnější... Tady se nám to výská...

Zkrátka, dnes se odsud neheme.
A zítra? To se uvidí.

A přišlo i překvapení! Máme návštěvu. Ano, tady, na odlehlém místě, ztraceni v mlze bychom to nečekali. A není to jen tak ledaskdo.....

GUARDIA CIVIL!!

Že by průšvih? Naštěstí nikoliv. Milí totálně zmáčení kluci v uniformách se nás jen přišli zeptat na nějaké Poláky, které tu po horách hledají. Bohužel, neporadíme... a oni děkují, zdvořile se omlouvají za vyrušení a jdou moknout jinam.... těžká služba!

Dalšího dne se počasí zlepšuje. Ne úplně, ale záda už se bouří. Prý samé ležení, a to je móc unavuje ;-). Tak opouštíme naše útočiště na poloostrově (takřka uprostřed fotky přes vodu – takhle krásnej obrázek kazit šipkama je zločin ;-) a jdem zas o kousek dál...

▲► *Jezera Colomérs jsou doopravdy nádherná. Skoro překvapuje, že sem už národní park nesahá. I mlha jim sluší a dělá je tajemnější, ale ve slunečném počasí jejich modrá krása přímo zpívá...*

▼ *Oblíbená túra mezi refugii Colomérs II a Restanca také vede krajinou nádherných jezer.*

► Refugio (horská chata) Colomérs II.

Prý tu bývá plno. Zcela rozumím...

◀ Takže, utáhnout si pořádně tkaničky a jdeme na Restancu. Letos tou krásnější variantou, přes vršky (GR 11.18).

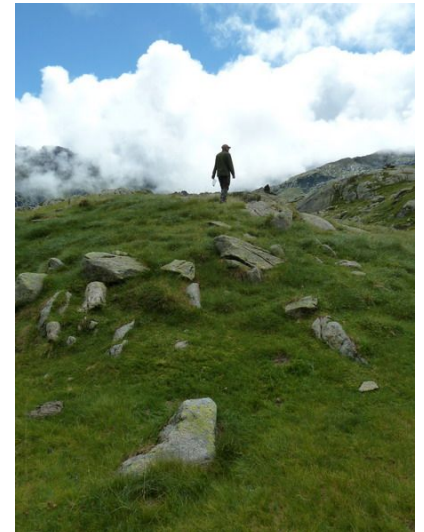
▼ Sláva, už neprší!
Tak pauza a ponča dolů!

► Tady měl Dietmar loni stan.

A teď tu rostou houby!

A co bylinky, nenašly by se?

(Dietmar je ve svém živlu ;-)

Kampak to ten Dietmar jde?
Kam asi? No přece na „lov“. Však já tu na něj počkám ;-)

Krásná to krajina... A k tomu ještě čerstvý vzduch, prostor, to ticho, ta vůně hor... všechno se nedá vyfotit... (ale máme svědky ;-))

◀ Oblíbené refugio **RESTANCA** už je na dohled!
Jen seběhnout kopeček a...

◀▲ ...a můžem si dát pivo umocněné vzrušujícím výhledem na sušící se ponožky ubytovaných turistů (neměli kolíčky!) a na překrásný vodopád

◀ Pod udiveným pohledem vyčerpaného turisty, co se s námi rozdělil o radost, že došel a zul boty jsme si poté hodili naše maxi bágly zase na záda a vydali se dál na cestu. Dneska ještě kousek popojdem a pak si na noc postavíme stan...

▼ Všude se stan postavit nedá... ale my to tu známe, a tak jdeme najisto ▲

▼ ... a jak se říká: „ráno je **modřejší** večera“- nebo tak nějak, že? ;-) , tak tady to platilo!

Pěšinkou v pastvinách a pak i kamením...

***Jezero tak krásné,
- a to nekecám,
že až jeden žasne.
(Posud' každý sám.)***

(vždyť prý trocha poezie nikoho nezabije)

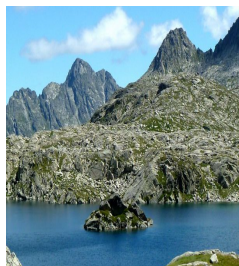

**... až do sedla vystoupat.
A copak je za ním?**

Dnes je ten den opravdu nějaký „modrý“.
Jsme pro. Modrá je dobrá...

**Přešli jsme zase další
horský hřbet...**

**...dolů a dolů, a chudinky
nožičky pálí, skoro hoří. Honem
voduuuuuuu!!!**

Je to nádherná úleva!

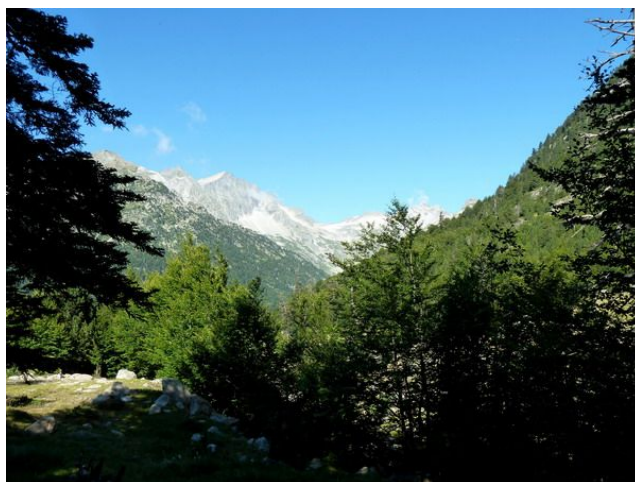

**▼ A pálí mě i kůže, sluníčka je až moc, tak horku navzdory honem
dlouhý rukáv a na hlavu šátek „na selku“. Slušivé, což?**

◀ Další naše nocležiště, tentokrát v lese nad potokem a s výhledem na známou horu Aneto

▲ Výhled ráno. Zase nás nejspíš čeká krásný jasný den...

▲ Cvičím plíce...

Výjevy z tábornického života

► Chleba sice dávno došel, ale zas máme úžasné suchary

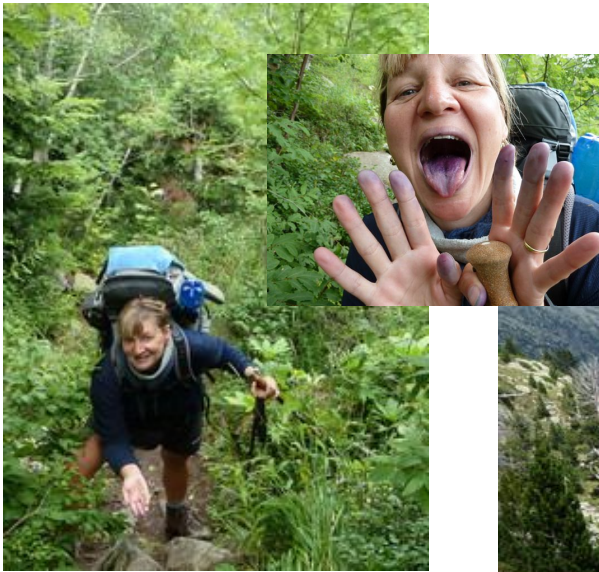

◀▲ Ještěže jsem si ráno v potoce umyla vlasy. Co by si jinak ta zvířátka pomyslela!!!

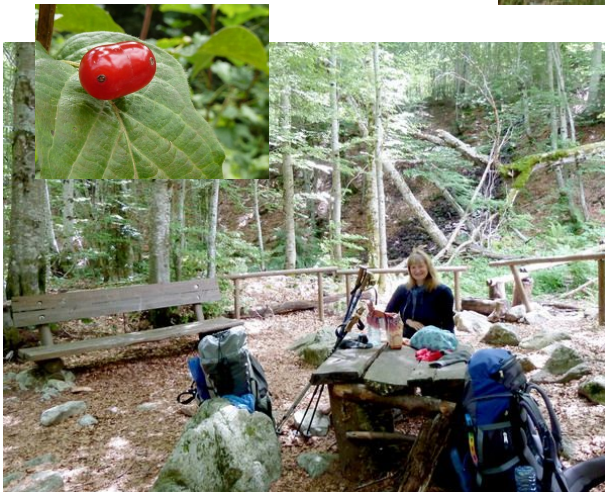
(ale hlavně, prošli bychom moc brzo a s obrovským stádem se minuli)

Na tomhle místě byla i loni mršina.
A prý i předloni.
Možná, že tu tak krmí supy.
Pár se jich tu vznášelo.
Jsou prý tu všichni okroužkovani a
sledovaní vědecky. Musí to být
zajímavá
podívaná...)

I my se rádi krmíme... Něco
máme z obchodu (ty předobré
suchary třeba ▼), něco si
natrháme... třeba borůvky ▲ ,
našli jsme i houby lišky, rybíz a
záhadné dvojtřešně (ty jsme
raděj nejedli), obří čekanky, a
vůbec... nejspíš pro botaniky ráj

► Tahle voda byla „ nouzovka“ na polívku
a čaj. Ale možná má městská co dohánět!

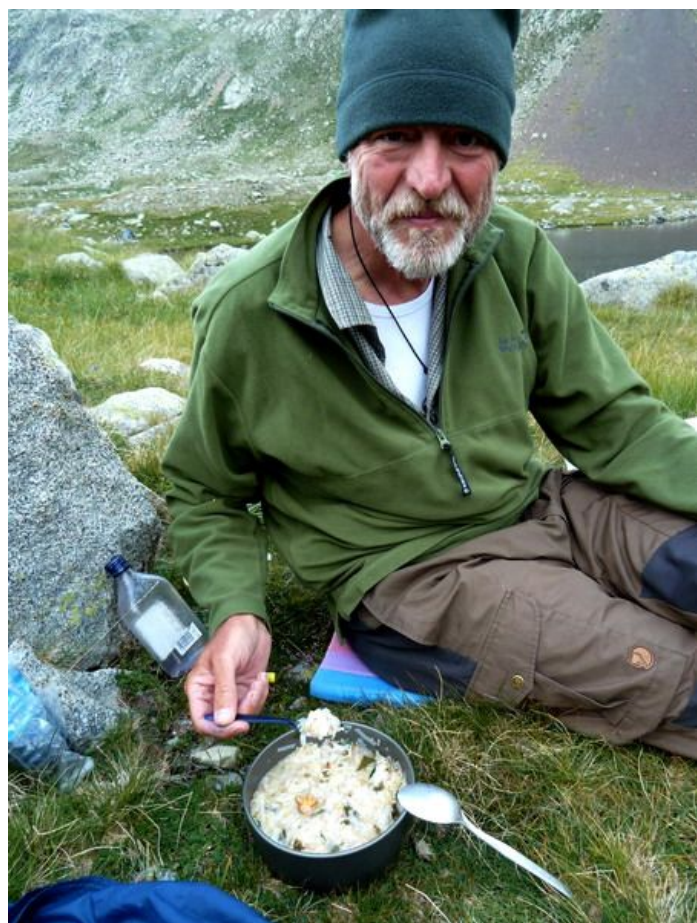

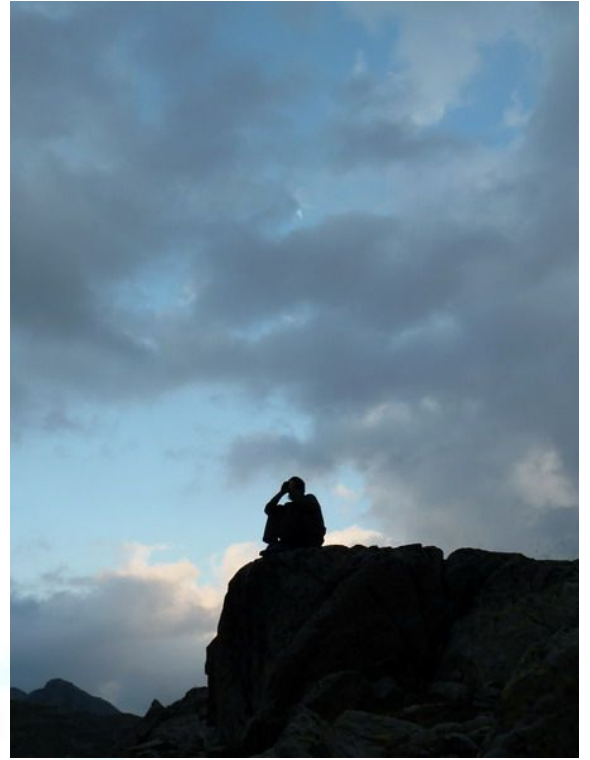
TAK! Dorazili jsme k jezerům Anglios. Chvilka odpočinku, ...

..postaví se stan a véééčeřeéé...

**Máme to rozdělené... Dietmar uvaří a já to sním! ;-)
No dobrá, vtipkuju. Trochu mu nechám...;-)**

***Večerní procházka
s dalekohledem.***

**Refugio Los Anglios u
vedlejšího jezera**

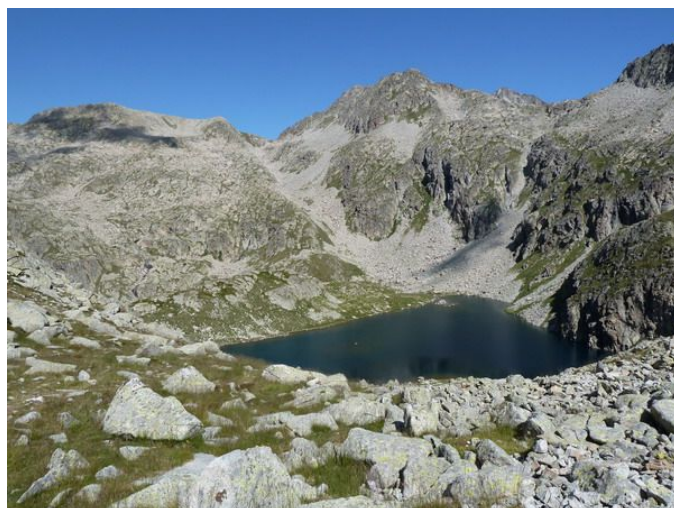
◀ Dnes musíme přejít támhle to sedlo. Ale až po snídani!
▼ Snídám klidně už bez rukavic ;-). Zase bude krásně.

◀ Konečně zjistíme, kudy vede správná značená cesta. Loni i předloni bylo vše pod sněhem...

► Krok za krůčkem vzhůru... uffff... naštěstí už máme docela kondičku ;-)

No vida. Jako z pohádky. ▲ Jezera za mnou,
► jezero přede mnou...

**Jenže! Zase nějakéj bláznivej závod!
Běh kolem Aneta! Neeeeee!**

◀ No ano, to sedlo, co jsme ráno zdolali je na fotce to nad jezerem za mnou... jsme dobří... ;-)

▲ ◀ Stovky závodníků tu pádí ozlomkrk, ani nevědí, kudy..., ale hlavně rychle kupředu, halekají a za nimi rozrytá zem... tohle že povolili v národním parku? Už je to tak a my jsme nemoderní... Uklidili jsme se bokem, než se přeženou, ať snad nepřijdem taky k úrazu :-)

▲ Vrtulník už vyzvedl pořadatele, vzduch je čistý, můžem jít dál... A co že je to tamhle za černou „díru“ ve skále? Už loni nám to vrtalo hlavou...

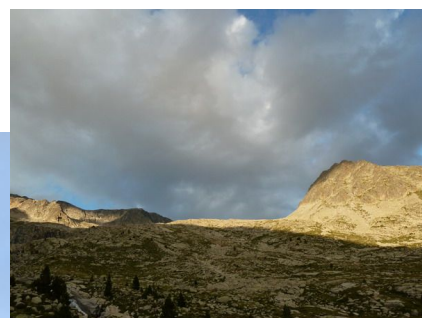
**Říznem to „necestou“, projdeme?
Aha, tak už víme. Je tu zelené, velmi,
ale velmi chladné jezero! ►**

U jezera je opravdu chladno. Nechceme taky „zaclánět“ mladému španělskému pářečku a navíc už jsme si vyhlídli lepší místo (ač to zní legračně, je to tak: zas jedno z těch nej ;-)

▼ Jezero „krmí“
nádherný dravý
vodopád

Výhledy od stanu na všechny směry jsou nezapomenutelné...

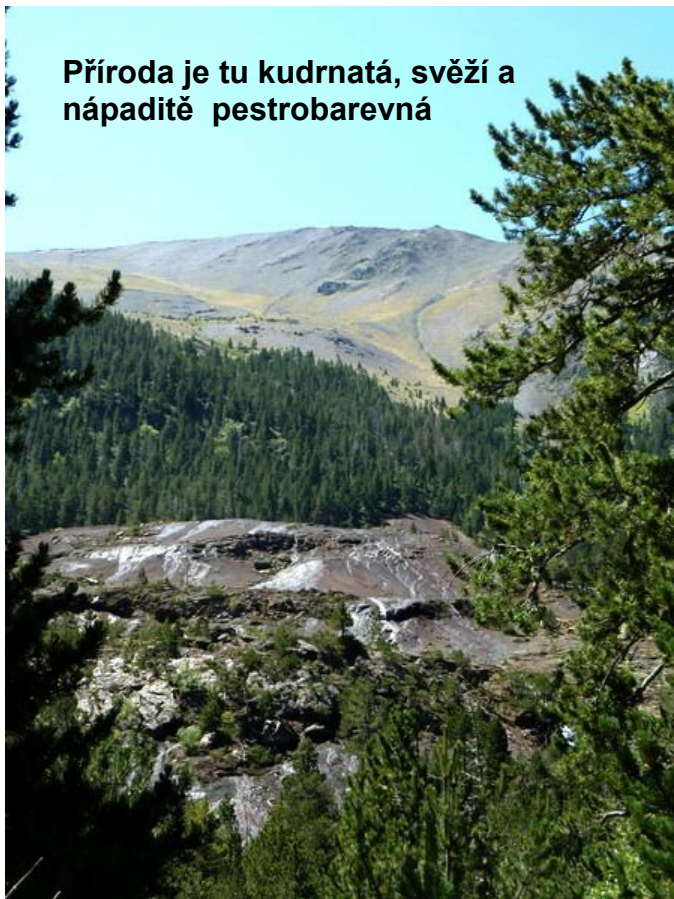
Panoramatický pohled – Vlevo „díra“ s jezerem a pod ní skalka s naším tábořištěm...

Krásná díra. Přimo výstavní! A to okolí? - No taky!! ;-)) A tábořiště pod dírou? Nejlepší!!!

Příroda je tu kudrnatá, svěží a nápaditě pestrobarevná

Za červeným potůčkem končí divočina a začíná...

▼ Po dlouhé řadě dnů nocujeme zase v kempu. Kemp ANETO u **BENASQUE** je trochu přecpaný a účtují si tu i nabití baterky, ale sprchy jsou nové, vyprat je potřeba a mají tu i občůdek a bar!

► ▼ ... štěrková cesta!
Neeee! A vede daleko! :-)
Auta tu jásají, my pláčem.

Po tomhle muset jít dlouhé hodiny je opravdu za trest!

► Bar v kempu láká na menu del día... A to my zase jo!

▲► S osvědčenou trojicí salát - jehně – flan nelze udělat chybu...

▲◀ Jehněčci jsme si dali i v Benasque. Vášej je vášej ;-)

► A do třetice : „sámoškové“ jehněčci v kempu s bylinkami od cesty – delikatesa!

A taky jsme nakupovali, prali, váleli se... ale kdo by to fotil? ;-)

NÁRODNÍ PARK POSETS – MALADETA

Ani tenhle nebyl, aspoň viděno z široké cesty pro džípy zas tak cosi extra. TADY OČIVIDNĚ KRALUJE VODA ... a park nabírá krásu přímo úměrně se vzdáleností od turisticky „ošetřených“ a „vylepšených“ míst...

Stoupáme výš a výš a krásy přibývá. Slunce a mraky tu hrají se světly a stíny krásnou barevnou hru a místní kamzíci nejsou ani náhodou bojácní či plaší...

Ještě jednou pohled na barevné nádherné hory tak, jak to jedna fotka samotná nedokáže:

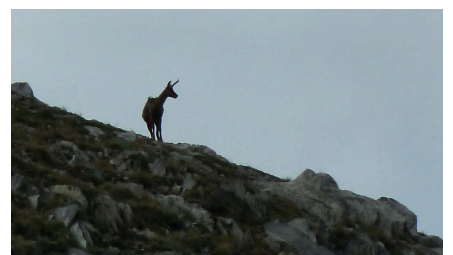

TO JSOU ALE PANORÁMATA, CO?

Na vršku dost foukalo, ale stejně to byla oproti loňsku brnkačka. Žádný sníh a cesta zřetelná, ztratit se tu opravdu nedalo...

...a kamzíků tam bylo samozřejmě mnohem víc, sem se vejdou jen ti nejzasloužilejší (Tj. ti, co se nechali vyfotit ;-)

◀ Co jsme vyšlapali, to jsme museli zas seběhnout. Tady se spojují potůčky ze dvou údolí a voda je v nich lahodná... ◀▼

▼ Modré kosatce tu souzní s oblohou a jejich úkolem je asi zdobit tu horské louky...
... a dělají to moc dobře!

▼ A tady za chvíli najdeme senzační obrovské a šťavnaté žampiony k večeři do polívky. Ještě to nevím, ale už se směju ;-) Jak to? Protože se mi tu v horách zkrátka směje moc krásně!

▲
;-) Jo.
Tyhle
▼

Jedno z nejkrásnějších míst v Pyrenejích, aspoň pro mě. Úchvatné... a někdy při západu slunce je to ještě větší podívaná, skála je zlatá, růžová... letos to pro mraky nevyšlo, snad proto, aby nás z té přemíry krásy nekleplo... všeho moc škodí a tady je to už na hraně ;-)

Nebyl tu velký výběr, ale přece jsme našli opět pěkné místo na „ostrohu“ vysoko nad údolím, naproti krásné skály►, co za západu slunce umí (někdy) překrásně „zlatorůžověť“.

▲ ▼ Jak to vyfotit, aby na fotce vyšel dobře Dietmar i vzdálené vrcholky zalité sluncem? (Nadvakrát! ;-)

▼ Na plácek před salaší jsme se letos s naším stanem nevešli. (Odtud z loňska pamatuju tu podívanou! Jak už to ale chodí, loni jsem neměla baterku ve foťáku, letos „představení“ zkazily mraky. Čili? Musíme ještě přijít!! ;-)

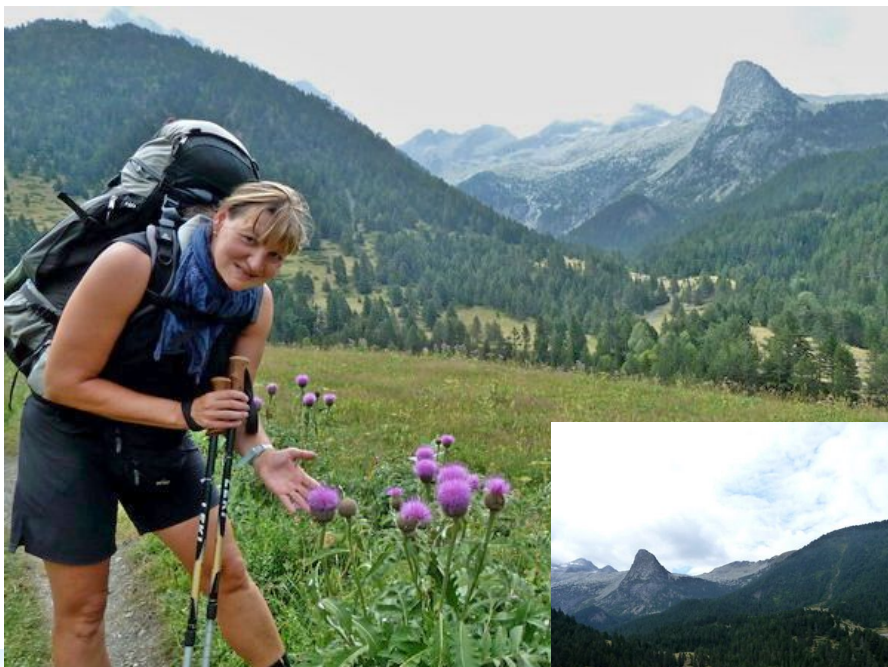

▲ Dietmar zkoumá zodpovědně „úlovek“, anýzové žampiony. Sláva, vyhodnotil je jako excelentní! Já mlaskavě souhlasím!!!

◀ Odtud jsme přišli ▲ a tímto směrem zítra vyrazíme... Napřed se ale po dobré večeři a kamzičí návštěvě krásně vospinkáme ;-)

▼ Sbaleno! Že tu byl stan, to za chvíli nikdo ani nepozná...

Jaké tu všude rostou krásné a obrovské bodláky! ▲ ►

▲ ► Občerstvení v místním baru. A starý pán nám tu s čerty v oku hádal váhu našich batohů... a pochválil mi mou španělštinu, heč!!! ;-)

(Jsme za alberguem Biados u údolí Chistau)

▲ Cože, už zase pauza? Jasan, obídek přece ;-)
Je horko a takové občerstvovací zastavení v baru i pěkně rozleniví... ale kdo ví, co nás čeká, tak co)

▼ Seznamte se: merlík všedobr, povoláním „skorošpenát“ ;-)
My ho nezkoušeli, nebyli jsme si ani jistí (i když to o tom dobru v horách jsme dávno cosi tušili ;-), ale je to on!
Tak příště!

▲ Setkání s VŠEDOBREM vysoko v horách.

► Ještě loni jsem se na tomto místě po otužilecké koupeli v nádherné tůni vyhřívala na velkém plochém kameni. Letos můj placák nikde a místo něj tu stojí fungl nový dřevěný můstek...

▲ Je to pořád do kopce. Ale v pohodě. Ještě mám sílu se smát ;-)

► Rudá železitá půda tu barví vodu a dělá krajinu ještě barevnější a zajímavější.

▼ Ještě dnes přejít přes jedno sedlo...

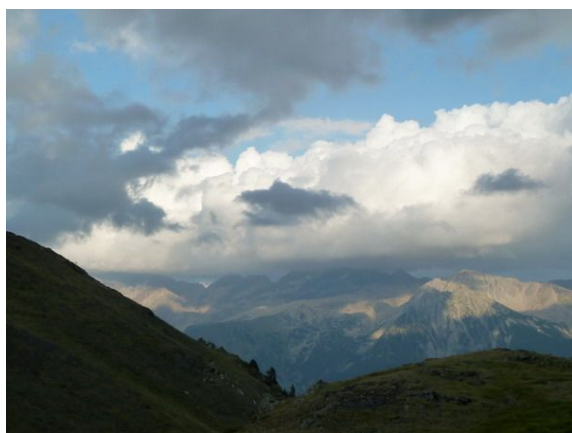
▲ ... a stačilo...

A nejlepší ploché místo v širém okolí je pro dnešní noc naše.

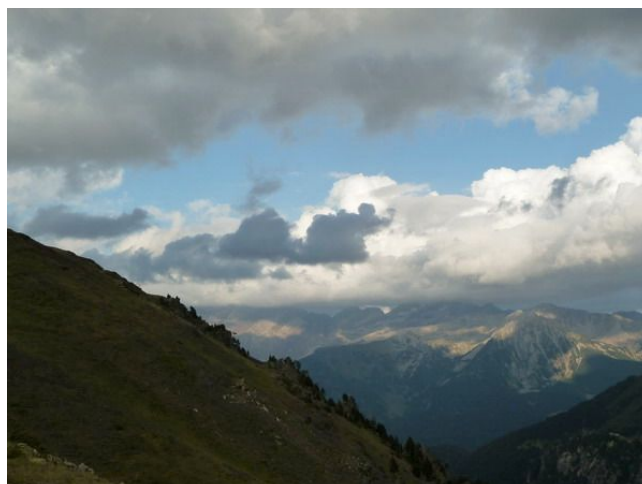
Místo se jako obvykle „povedlo, voda je sice dost hluboko, zato se tu nabízejí krásné výhledy. Kromě spousty kamzíků si to tu užívají opodál ještě dvě party „sousedů“, ale v tak obrovském prostoru si nijak nerušíme soukromí a krásně se vejde. Vlastně o sobě sotva víme ...

Počasí „čaruje“ s oblohou a hraje nám „divadlo“.

◀ A nebo je to naopak a herci jsme my? Vždyť tenhle mráček na nás dolů bez ostychu zvědavě kouká!

► No a tenhle si na nás vzal dokonce brýle! ;-)

*Ráno bylo
slunečné,
včerejší
mráčky i
kamzíci asi
ještě někde
sladce
spali...*

*A my?
Chystáme
se přece
snídat...*

*Taková
tábornická
idylka....*

*(Sólo pro
Dietmara)*

**Umělé jezero
Urdiceta
vypadá na
některých
fotkách až
kýčovitě.
Příroda
zkrátka umí!**

**Strmým strážem jsme si cestu nakonec
„nestříhli“. Vrátili jsme se raději
pokorně zpátky na značenou trasu.
Chceme toho ještě tolik vidět a zažít!**

▼ Dietmar napjatě čeká... aaa, a už se to nese! Správně! Jehně! ;-)
A vypadá sakra jedle! ▼

Pozdní oběd v PARZÁNU, světlý to bod dnešního těžkého dne. Však si ho taky zasloužíme. Šlapeme už od rána po vražedné šterkové cestě a víme od minula, že to dnes ani lepší nebude. Tak aspoň tu papu! Že se ale povedla! Nemá chybu!

◀ A šterk nekončí, šlapeme až do noci. Máme dneska prostě takovej noční pochodák ...

Místo k táboření je navzdory tmě zvoleno perfektně... ▼▶

Pamatovala jsem si nepřesně vzdálenosti, tak jsem pohrdla místem „moc u cesty“. Potom už dlouho jaksi nebylo čím pohrdnout. No coby, pravil zlato Dietmar, vyzkoušíme si aspoň, jaké je to kráčet pod hvězdami a postavit stan za svitu baterek.... Tak jsme to tak provedli. Vše klaplo náramně a nakonec to byla jen trochu posunutá večerka!

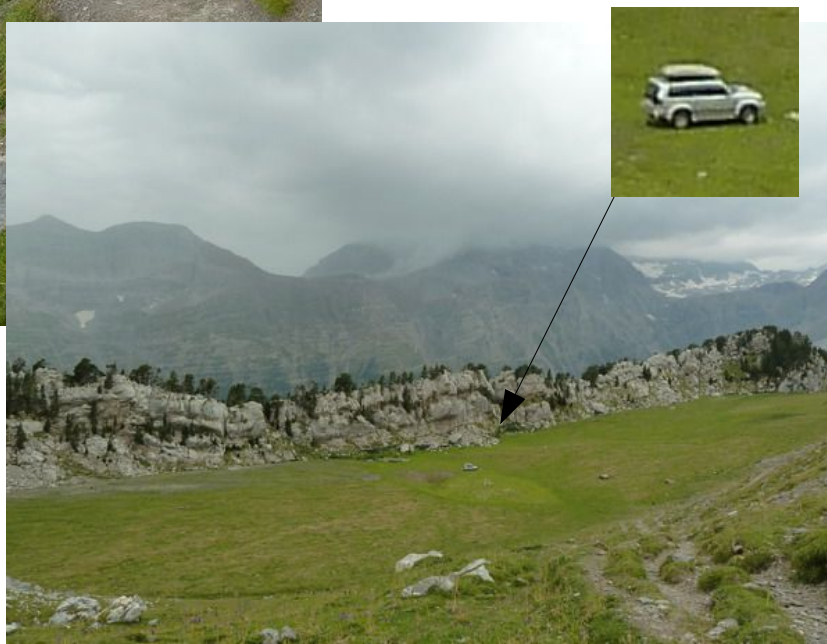
► Dnes asi nebude azurovo. Černé mraky se sluníčkem vypadají ale zase hodně atraktivně.

▼ Na tu stěnu až vzadu za mnou zítra polezeme celé dopoledne... a dnes zbytek dne ještě strávíme scházením až na dno údolí, aby to pak stálo za to ;-)

Maxipes Fík by to možná přeskočil , ale pak by přišel o celou tu zítřejší srandu ;-))

▼ Vzdálené štíty v mlžném závoji

▲► Na „fotbalové hřiště“ uprostřed velehor se dnes dostane i džíp... jó pokrok nezastavíš :-)

(Opravdu tam je a z dálky vypadá jak mravenec. Tady, uprostřed! No dobrá, aspoň dává představu, jaká je ta horská louka obrovská)

▼▼ Módní přehlídka – slušivé modely pro podmračené dny

Hory tu sahají až nad mraky...

Zrovna neprší, tak děláme pauzu. Sušíme ponča (i když spíš ve větru) a užíváme si krásnou vyhlídku přímo na horu **MONTE PERDIDO** s ledovcem a velkým rozvětveným vodopádem, co padá po příkré obří stěně a z dálky vypadá jako malá lesklá stužka. Kolem pádí oblaka a horské louky tu zdobí kosatce.

Mráčky se tu povalují ale opravdu malebně, klesly hluboko pod vrcholky hor. I my jdeme ke dnu ;-)

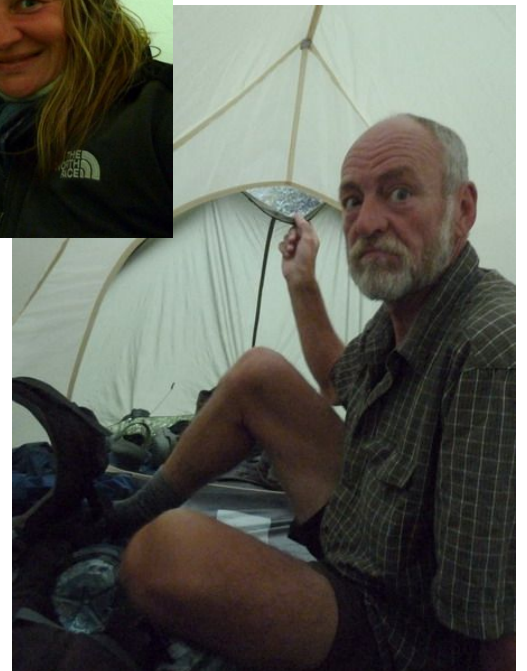

Už zase pauza, tentokrát i s trochou sluníčka.

Překvápko! :- (Letos na Pinetě zrušili kemp!

Jenže začlo pršet, a to tak, že dost. Takže? Do stanu! ;-)

V bývalém kempu **PINETA** mají zákaz stanování a hezké rovné plácky ;-)

Výstup na **ANISCLO** je opravdu strmý, dlouhý a náročný. Na celé trase GR 11 jeden z nejobtížnějších úseků. Nijak to nepodceňujeme a raději jsme si přivstali. Zdá se, že nám přeje opět štěstí. Počasí je dobré. Máme velkou naději na sluníčko, pár mráčků a mlha tu jsou jistě jen proto, aby nám ozdobily výhledy a fotky. Tak s kuráží a odhodláním do toho!

▲ U téhle cedule začíná jít do tuhého - odted' už jen strmě vzhůru!

▲ Ještě doplnit vitamíny...

▼ Romantické – skoro jako v tajemném tropickém pralese...

**Už hodiny stoupáme a stoupáme .
Skalní stěna je téměř svislá a fakt
vysoká, svaly dostávají zabrat a z
pohledu dolů se točí hlava.**

**▲ Za skalní hradbou naproti tušíme skryté naše
včerejší „fotbalové hřiště“ .**

**◀ Tohle ještě není vrchol, ale už jsme opravdu
hodně vysoko. Tak ještě zatnout zuby a...**

▼ ANO! Sedlo **ANISCLO bylo úspěšně dobyto!**

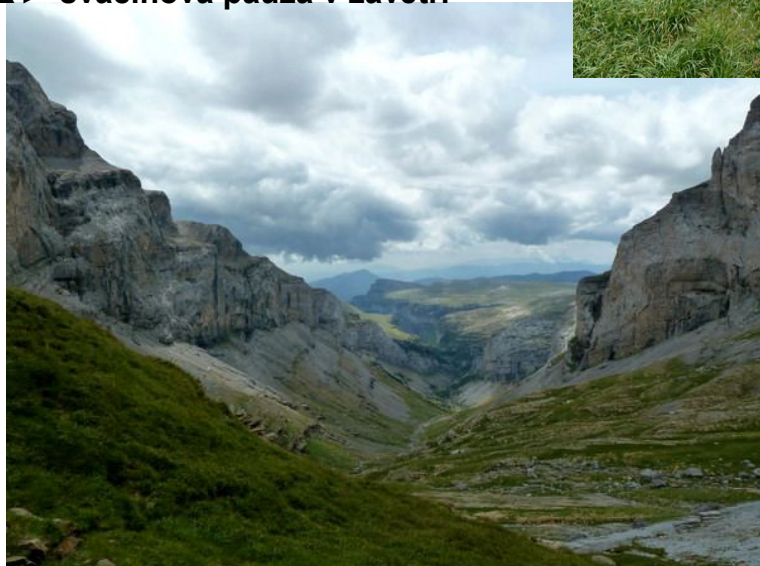

▲ V sedle stráááálně fučelo. Hned jsem rychle mazala pryč!

▲ ► svačínová pauza v zívětří

▲ Dietmar se mi přiznal, že si přál na vrcholu fotku :(Aha... No ale ten vichorec ...a taky foťák máme jen jeden... hmmm. Naštěstí není detailista a na pár metrech nebazíruje... tak prosím ten sýýýýr! ;-)

▲ Před námi se otevřelo údolí **ANISCLO** v celé své kráse, vyšperkované krásnými vodopády

► Ještě se ohlédneme, kamže jsme se to takovou dobu obtížně škrábali a jak už to v horách chodí, teď pro změnu zas dolů :-)

Národní park ORDESA -

Asi nejznámější část Pyrenejí , a opravdu krásná.

Obzvlášť v místech, kam se dá „dojet“ jen na vlastní pot

◀ FON BLANC

Mnoho vodopádů tu spojilo své síly a vytvořilo nádhernou tůň jako stvořenou ke koupání. Studenou. Mně stačilo jen umýt si nohy ;-)

Tady je o plácky pro stan nouze. Rozhodli jsme se tedy, že dnes ještě něco málo ujdeme. Osvěžení koupelí vystoupáme podél dalšího vodopádu, pozdravíme pár kamzíků a cestou se rozhlížíme. Ale nic. Ano, nedostatek plácků na stan trvá :(

(Mělo by tu být jedno místo, ale ne a ne se pořád objevit. Je dál než pamatujeme...)

*Stoupáme výš a výš, hory tu tvoří terasy. Ta první nebyla ovšem ani náhodou tak plochá, jak jsme si pamatovali. Musíme výš. A já mám už dost. Odřené paty spolu s výstupem na Anisclo udělaly svoje. Tak prosím, hory, jeden plácek už nám ukažte, třeba i malinkej, ale teď! A máme ho mít!.
(Díky!)*

TERASA U HRAVÝCH SVIŠŤŮ
(Hory nás mají rády!)

A nečekaně dobrý! Hned na další terase je místo snad na 90 našich stanů! Dietmar vybral ten úplně nejrovnější kousek a stavíme! A u skalní stěny si dál hrají nerušeně svišťata.

Je to jedno z nejluxusnějších míst na noc, veleprostorná rovná loučka je lemovaná z jedné strany kolmou skalní stěnou, z druhé hlubokou propastí. Máme výhled i na horu Cylinder a přes propast na stádo koz.

▲ Nebe černá a kozy se shlukují u jeskyně, tak radši foukám rychle. Možná se něco semele??

Nakonec ani nekáplo.

***Zato se konala
nádherná podívaná!***

◀ Je ráno. Sbaleno.
Tak došněrovat a jdeme!

▼ Pohled na naše tábořiště shora

▼ Hora, co vypadá jako krabice od bot se rychle
zahaluje do mlhy. Dnes nás sluníčko nejspíš
nеспálí

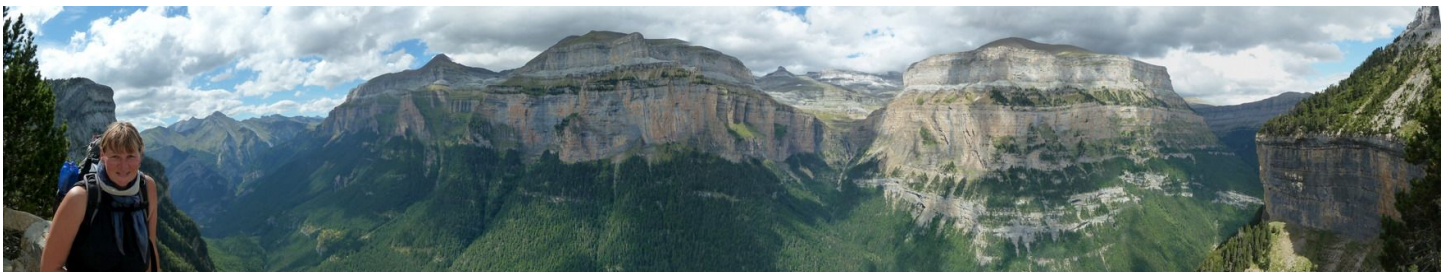
▲ A tenhle kužel napovídá, že známé refugio
Góriz a kaňon Ordesa už jsou nedaleko

Kaňon ORDESA

Pohled
směrem od
refugia Góriz.
Odsud to trvá
k „civilizaci“
ještě pěkných
pár hodin a
cesta vede
buďto dnem
kaňonu, nebo
po jeho stěně.

Letos volíme
vyhlídkovou
trasu ve
výškách.

Kaňon ORDESA a BRÈCHE DE ROLAND

**Vidět to neuvěřitelně
krásné dílo přírody
stojí bezesporu za
trochu námahy a
prolitého potu.**

Nezapomenutelné.

◀ Vyhlídková procházka po stěně kaňonu neměla chybu. Teď ještě seběhnout dolů cca 700 strmých výškových metrů...

▶ A vida, už jsme na dně údolí. Teď už jen chytit kyvadlový bus...

... a jsme v kempu **SAN ANTON** u **TORLY!**

KRÁSNE A PRO NÁS SPECIÁLNÍ MÍSTO. NEJSME TU SPOLU POPRVÉ!

Tak ať žijem!

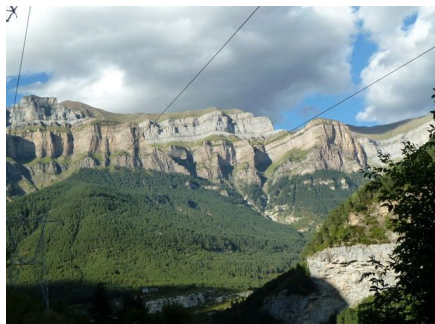
První, co **MUSÍME** udělat je dát si pívko na terase s nádhernou vyhlídkou (▼) a zavzpomínat si. Letí ten čas rychle nebo pomalu? ! Rychle, ale my ho stíháme krásně naplňovat... a to je krása! Jen tak dál. Připítek je na místě: Tak na nás. Na zdraví, na štěstí. Na lásku. Na radost. Prostě, **AŤ ŽIJEM!!!**

▶ Máme opravdu krásné a útulné místo pro stan. Zeleň, soukromí, vyhlídku na hory..., skoro se nechce věřit, že jsme v kempu!

▼ Od stanu nám civilizaci připomínají jen dráty elektrického vedení

► Návštěva TORLY se neobejde bez osvěžení a kulinařského zážitku.

Mám papriku plněnou rybou. To rozesměje, ne? ;-)

►►

▼ V Torle jsme taky něco nakoupili. K večeri budou suprové „domácí“ špagety!

▲ ▼ A předtím se třeba klidně jen tak válíme!
To jsme, co? ;-)

TORLA – malebné turistické městečko obklopené horami

◀ S TORLOU jsme se rozloučili, hory nás zas volají

▼ A tady už jsem se přece jednou fotila? Správně. Vracíme se stejnou cestou k horské chatě Góriz

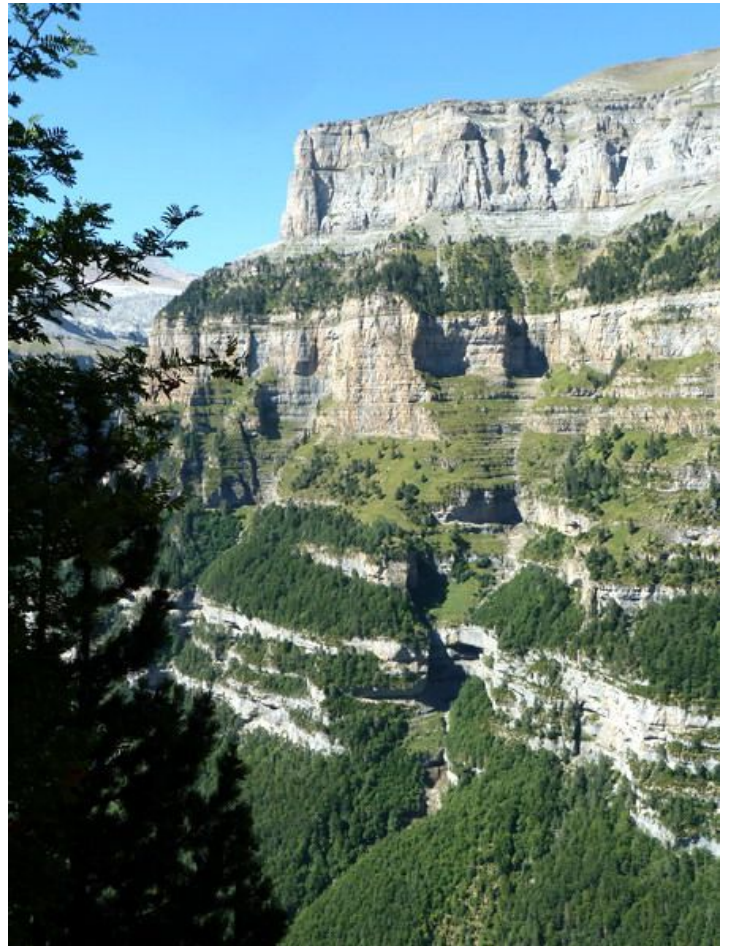
▼ Jako mravenci...

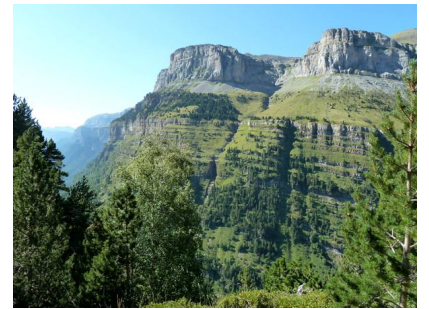

Odpočíváme před náročným výstupem (teď těch 700m kolmo vzhůru) a sledujeme davy turistů mířících od autobusu k vzdáleným nádherným kaskádovitým vodopádům

▼ Kamzík asi touží prorazit v modelingu. Pózuje elegantně, krotce a dlouze...

▲ Ještě jednou (a ne naposledy) fotogenický kaňon ORDESA, dnes s blankytnou oblohou téměř bez mráčků

► Krásné kaskádovité vodopády, atraktivní to cíl výletníků, jsou k dosažení jenom pěšky. Už sem je to pěkná túra, dvě, možná tři hodinky...

▲ Tento rok je hodně suchý. Říčka na dně údolí má skoro prázdné koryto, vodopád COLA DE CABALLO (Koňský ocas) je pěkně zřídly a tenhle čůrek je jediná voda na pití, kterou jsme od rána našli (A díky za ni, přišla vhod)

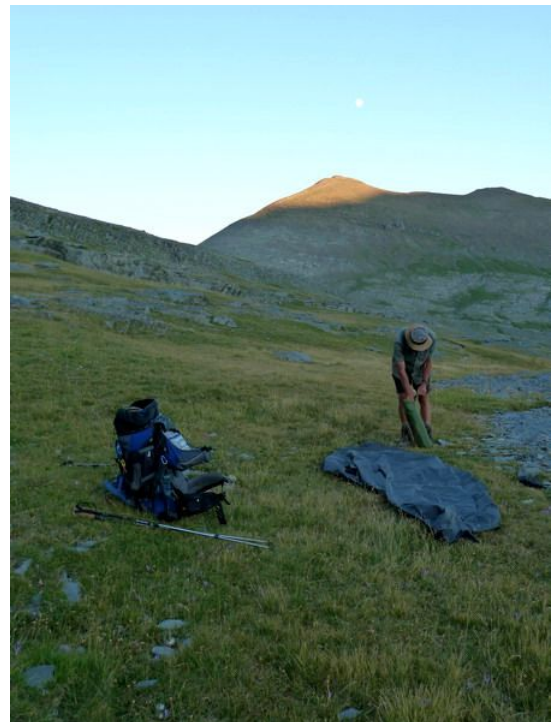

Na konci údolí šplháme do vršku, cíl: refugio Góriz ▼. Ještě ale nedoláme otočit se a pohledět zpět ►

Horská chata GÓRIZ

Turisti to tu mají rádi.
U chaty se smí na noc
postavit stan.

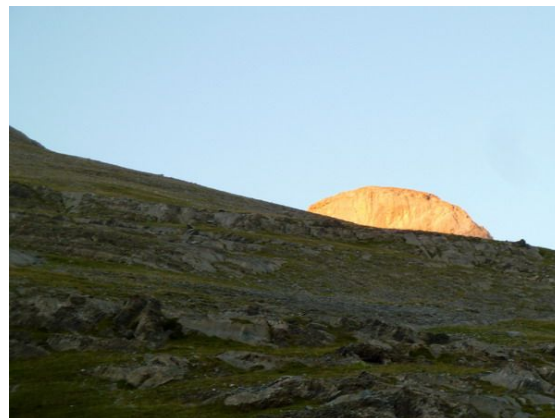
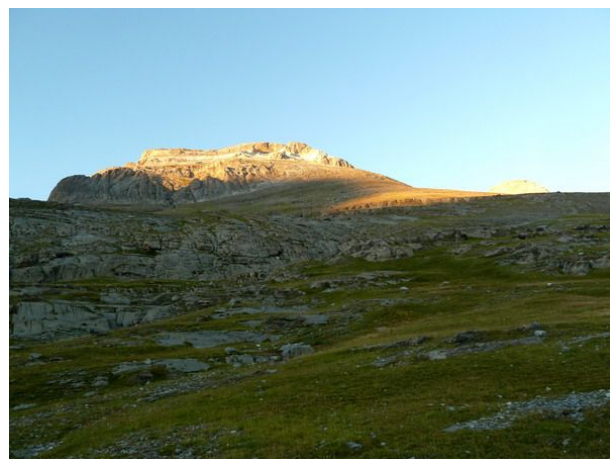

Stanů je tu v malých důlcích mezi kameny natlačeno už spousta. Našli jsme si taky místo, pravda, malinko dál od refugia, ale my to máme rádi zas takhle. Soukromí, pohoda, krásný výhled od stanu, čistá příroda, to je pro nás to pravé.

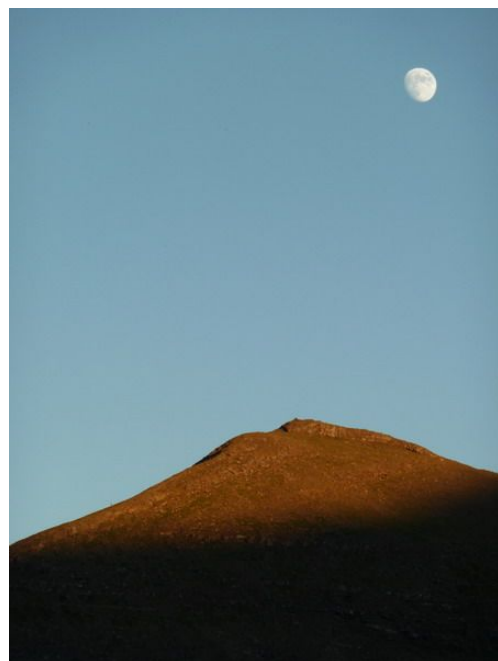
Slunce ještě před tím, než se uložilo ke spánku stihlo krásně pozlatit skály..

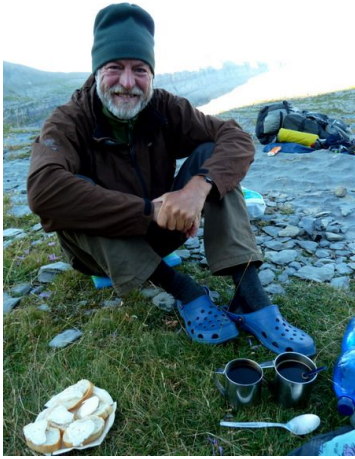

PARQUE NACIONAL DE ORDESA Y MONTE PERDIDO, poblíž chaty GÓRIZ

*Krásný večer, přenádherné místo...
Posedíme ještě u stanu na ostrých kamenech,
povečeříme, pokocháme se pohledem na
zapadající sluníčko a vycházející měsíc a pak
se brzy uložíme ke spánku. Lepší hotel než ten
naš zelený plátěný bychom nenašli. Vysoko
nad propastí, v tichu a bezpečí, nabíráme síly
na další náročný den...*

Ráno je při snídani ještě docela chladno. Jsme taky pěkně vysoko. Ale sluníčko už taky vstává!

▲ Stany se ráno musí sbalit. U chaty přes den kralují ovečky

Jů! Všechny ty barvy a tvary skal a toho prostoru kolem!!

Vydali jsme se na BRÈCHE DE ROLAND

Šlapeme trávou...

▲ Pode mnou je pěkná hloubka. Hledáme cestu...

... kamením...

...někde je to tak různě namíchané, ale všude krásné

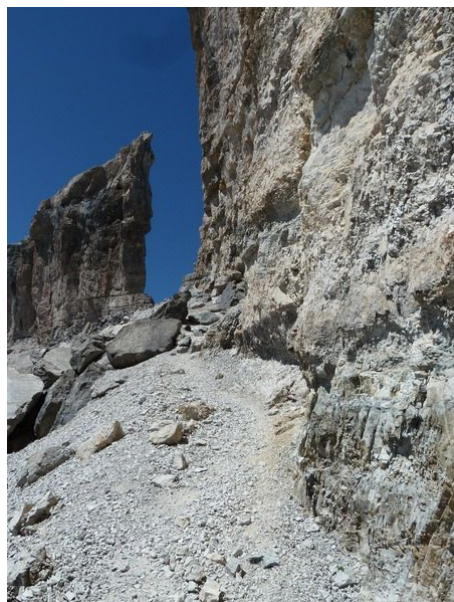

To prý jednou hrdina sekl do skály a udělal tam zub... další details neznám

Ten zub vidíme. Je

na hranicích s Francií a prý dost oblíbený cíl turistů z obou stran hranice. Jenže: Na extra nepřehledném kamenném poli stavěli muži nějaký šílenci snad na rekord, nepoužitelné. Tak kudy kudy cestička? Náročné. U sněhového pole svačíme fuet. A teď? Aha, řetězy... ale dá se to...

A je to doma! ;-)
Neboli: **BRÈCHE DE ROLAND** je náš! Je tu spousta krotkých ptáků, mraky nedělních turistů,... Zaujaly osobité francouzské babči. Není tu přes davy jak fotit, není si kam sednout, hlava na hlavě... asi půjdeme dál. Do Francie.

Nakoukli jsme tak trošku i do
FRANCIE

Ve Francii mají
dost sněhu a
fronty ;-)

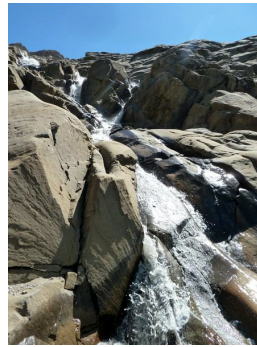
▲► **BRÈCHE DE
ROLAND** odzadu

GAVARNIE

▲ Výhled na část nejdelšího vodopádu
v Pyrenejích (celý má 422m) a kamenné
důlky pro stany u oblíbené horské
chaty pod Brèche de Roland.

◀ Pohled na stany na terase nás
pobavil. Asi tu bývá dost nátřesk. ;-)

▲ Je 11. srpna, ale jsme dost vysoko, aby se tu válel sníh.
◀ Jen kousek pod chatou vede značená cesta skrz docela vodnatý potok.
▼ A pak dolů dolů dolů... hoří mi už nohy, takže docela uvítám, když najdeme dobrou planinku u dvou skalek a rozhodujeme se zůstat.

Postavení stanu jsme odložili až na večer. Ale nebyl to moc dobrý nápad. Jak zalezlo jen trochu sluníčko, vše hned zvlhlo od rosy :-)

**Zas je tu krásný
nový den...
slunečno, a příroda
tak krásná...
byla by věčná škoda
se kolem sebe
pořádně
nerozhlédnout a za
sebou
neohlédnout ;-)**

**▲ Kamzík?
Možná.
Značí tu
hranice
národního
parku**

**▼ Předě mnou se rozprostírají a tyčí v
majestátní kráse skály**

CIRQUE DE GAVARNIE

**Máme to proti sluníčku, škoda. Ale stejně –
není snad příroda umělec z nejzdatnějších?
Přírodě, té se coby tvůrci klaním až k zemi**

◀ A copak je tohle?
Krásná dívka s lahví vody před nejdelším vodopádem ve Francii
- že by reklama na minerálku? Ne?
Reklama na zdravý životní styl? Možná?
Tak co? Třeba:
REKLAMA NA ŠTĚSTÍ
(Prostě jsme jen tak blbli, ale ono to platí... dělej to, co tě těší a raduj se, o moc víc než krásnou přírodu a čistou vodu vlastně nepotřebuješ. Krom lásky, samozřejmě. A tohle podepíšeme)

▼ V městečku **GAVARNIE** jsme si zas jednou dali pivo. A ne jen tak obyčejné! Nezapomenutelné! Tedy, ne že by tak dobře chutnalo, ale zato dvě stály spolu kulatých 10 eur! Ti Frantíci! Pro nás pro oba rekord. To se zapíše do paměti ;-)

◀ Tohle pivo se za svou drahotu nestydí, hrdě se vystavuje na odív – zato toto druhé má nějak víc sebereflexe, zalezlo totiž za tyč ;-)

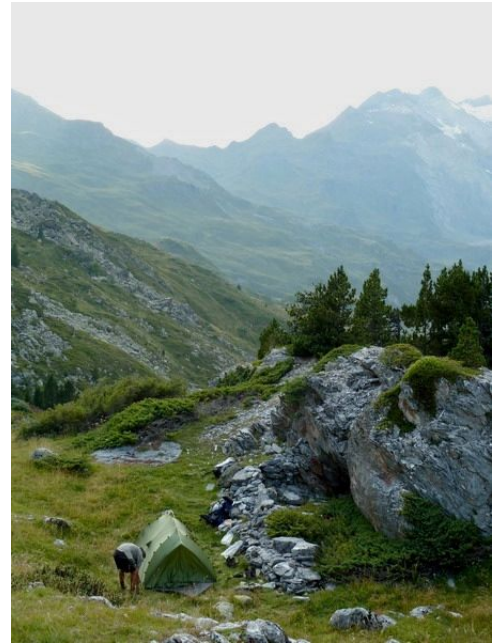
V **GAVARNIE** jsme ještě nakoupili, posvětili a zjistili, že tudy vede cesta do Santiaga... a pak jsme šli zas dál...

**Jaká je ta
turistická
trasa GR10?
To zjistíme!**

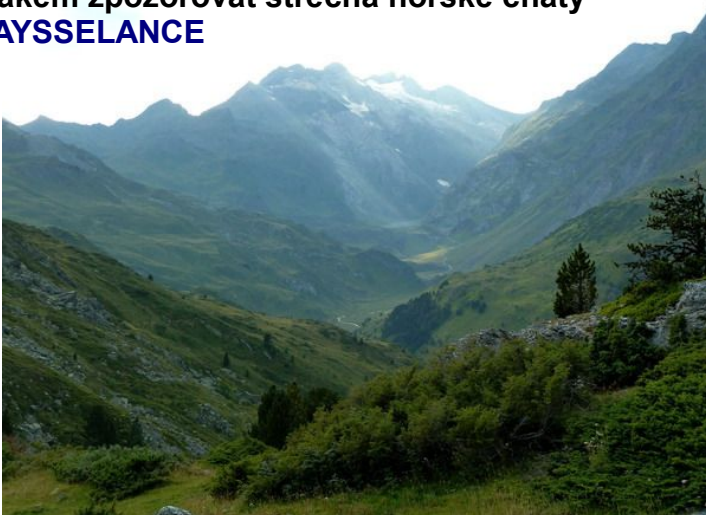
GR10 je značená turistická trasa, která vede podél celých Pyrenejí po francouzské straně hranic. GR11 je obdobná trasa od moře k moři po straně španělské. GR11 známe. GR10 zatím ne. Máme ji v plánu jednou též projít a poznat. Letos tedy alespoň taková malá ochutnávka... ;-)

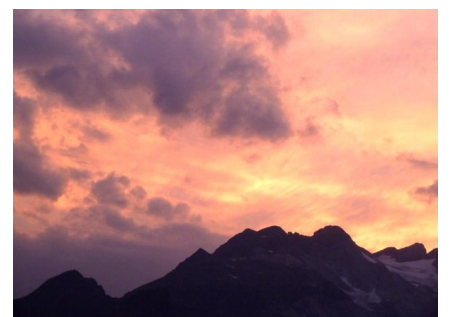
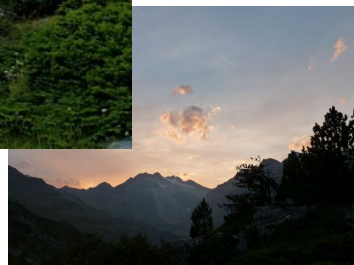
◀▲▶ Další z téměř nepřerušované řady našich báječných nocovišť. Dvaatřicátá noc na naší expedici a druhá ve Francii. Místo je trochu v d'olíku, ale protože to nevypadá na déšť, plochost vyhrává a zůstáváme. Už tu před námi nedávno nějaký stan stál...

▼ Tímto směrem zítra vyrazíme vstříc vzdáleným horám. V dáli se ve velké výšce dá hodně dobrým zrakem zpozorovat střecha horské chaty **BAYSSELANCE**

► Večerní představení na obloze bylo dnes obzvlášť líbivé a atraktivní

Francouzská transpyrenejská trasa GR10 se nám, aspoň v tomto atraktivním úseku v oblasti Cirque de Gavarnie, nezdá vůbec špatná. Ze seznamu našich plánů do budoucna ji škrát určitě nebudeme.

▼ Tohle budou asi ty proslulé francouzské veselé krávy... a proč by vlastně neměly být veselé, vždyť tu mají takový krásný život!

**Od našeho
včerejšího
tábořiště jsme
museli nejprve
sejít hodně
hluboko až na
dno údolí a poté
jsme začali opět
stoupat na
protější svah do
výšky. Pod
sebou jsme
nechali krásné
modré jezero,
vzdálenou silnici
i klikatící se
polovyschlou
kamenitou říčku**

Terén mi tu, ani nevím proč, připomínal slavné mayovky s Vinnetouem a Old Shatterhandem, které jsem zamlada tak „žrala“... možná ty bílé skorojugoslávské skály?

**Počasí se
přes den
začalo
měnit.
Z dálky
se k nám
začaly
plížit
černé
mraky**

*Čím
výše,
tím víc
šedi a
chladu*

▲ Dokonce začalo drobně pršet. Máme ale asi známé nahoře, tak to na svačinu polevilo. Ale zima je pěkná, tak návleky, rukavice a jde se

◀ Po svačině se rozpršelo zas, bez ponča to nepůjde... lezeme ale opravdu snad až do oblak, tak se pod ním docela zapotíme

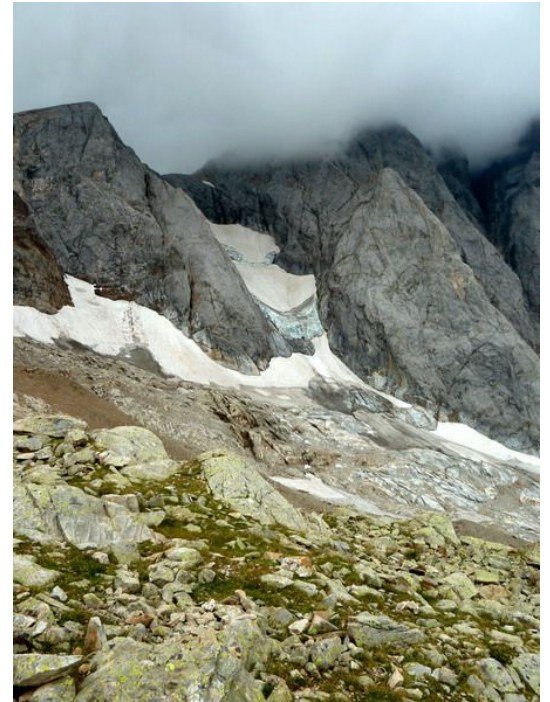
► Vodopády, sněhová pole, tající ledovce a snad i ty mraky necháváme hluboko pod sebou. Konečně! Vidím už horskou chatu! Tady si opočineme a nabere sil

Chata je plná. Jídlo nám ale dají. Vybrali jsme si špagety. Hmm, mají to tu pěkné. Ale ty špagety, žádná sláva. Proč jsme si raději nedali crêpes, jako támhle? :-)
Aspoň fotky na stěnách tu mají prý zajímavé...
Na kafe už nezbyl čas. Černá se to a musíme jít hledat místo na nocleh

▼ Tuhle stanovou parcelku (za deště jistě pěkně blátivé lože) hned za refugiem jsme odmítli.

A co takhle za ledovcem kousek doprava, nad malým jezírkem?

Sláva! Na plácek se vejdem a je tu i voda!

▼ Místo na stan tu někdo ještě zútnil ochrannou hradbou kamenů a dokomce i elegantním kamenným stolem se sedátko okolo. Večer jsme mohli ke stolku jen koukat přes proudy vody, ale ráno nám posloužil ke snídani!

Stan jsme postavili brzo, ale právě včas. Dietmar měl zas pravdu, dát si to kafičko, stálo by nás to pěknou porci vody za krkem. Později se ještě přidal velký vítr. Ale stan to ustál.

A ráno jako by se nechumelilo. Azúro!!

O kus cesty níž na dně přenádherné kotliny obdivujeme další refugio. Jsou tu též kempovací místa pro stany. Není to tu špatné, ale soukromí je soukromí

▼ Copak se tady nabízí za dobroty?

Tady opustíme trasu GR10 a přes COL DE MULETS se vracíme zase zpátky do Španělska. Je to támhleto sedlo a směrovka říká, že tam jsme za hodinku a půl... tak schválně...
(jaj my už jsme dobří! Sotva hodinka! ;-))

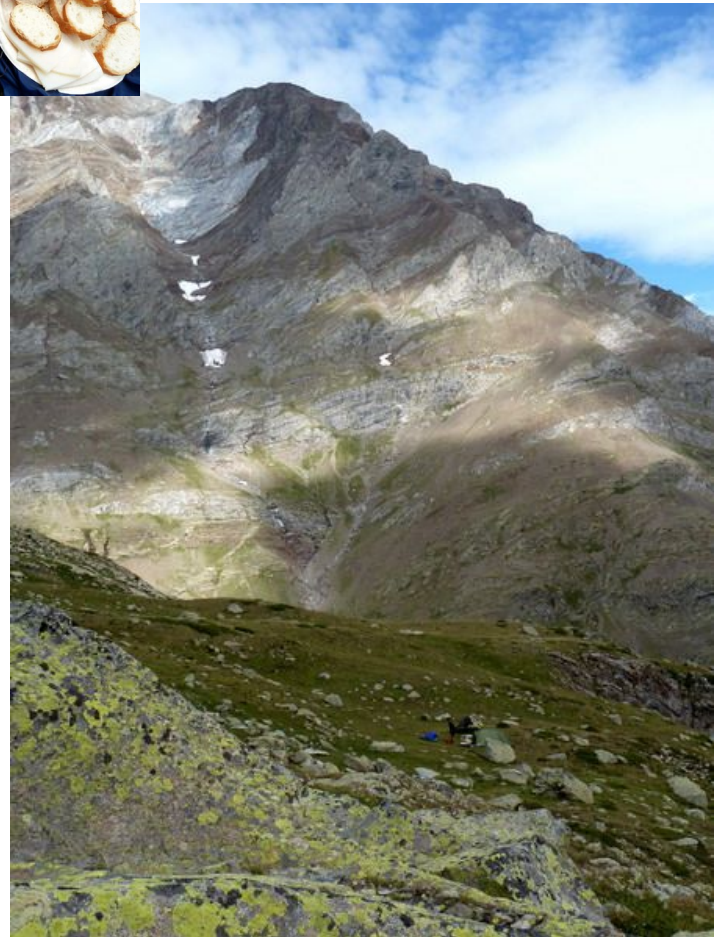
**Tak jsme už zas ve Španělsku.
Měj se tu krásně, Francie.
My se vrátíme!!!**

**Sváča
plná
barev,
chuti a
zdraví**
◀▼

**Máme
špatné
mapy –
zrada!
Ale místo
pro stan
je zase
famózní**

Nocleh ve výškách pod horou VIGNEMALE

... a máme tu sousedy ;-)
(rodinka s dětmi tu kempuje v hloubce pod námi)

Včera jsme se tak trochu ztratili. Nebo spíš, nenašli jsme přípojku na značenou GR11. Na mapě si špatně udělali čárku a my přelézali přes pěkně neschůdný terén... teď už značku vidíme. Ještě se k ní přes ty šutry dostat! ;-)

Hurá! Tady to už známe. Jen, jako na většině míst, tu bylo loni o hodně víc sněhu a ledu. Letos jsou tu spíš borůvky a to taky zdržuje. Ale kdo by se udržel, když jsou tak sladké ;-)

***Opět jedno z
míst, kde se
krásou snad
doslova
plýtvá...***

***Modrá
jezera ladí s
oblohou a
borůvky jim
modrost
nezávidí...***

***A nás za
horským
sedlem čeká
zas prudké
a dlouhé
klesání.***

► Červenobílá značka! Ta nám už chyběla!

Dole pod námi je
PANTICOSA

Vede k ní předlouhá klikatá pěšina dolů příkrým svahem, která se tváří pohodlně. Ale není! *Bůh ví proč si mnozí zodpovědní myslí, že se po upravených cestách chodí líp než po těch přírodních. Ale ono je to přesně naopak. SNAŽNĚ PROSÍM, NEBUDUJTE!!!*

Ve skutečnosti tu není ani obchůdek, jen pár hotýlků a turistická ubytovna, tzv. refugio. Byla plná. Okolí je tu pro turistiku jako stvořené

PANTICOSA, *turistické centrum*

▼ A ten červený koberec má snad nějak naznačit, že i významné a slavné??? ;-)

Už jsme zase celou řadu dní živi jen z toho, co si vlečeme na zádech, případně utrhneme, tak není divu, že nás nalákala nabídka v restauraci refugia. Španělský jídelní lístek už pro nás není žádná španělská ves. Bravurně si vybíráme podle chuti. Máme tuňákový salát, šunku s vejcem a králíka.

Blondýně se prý rozsvítí oči, když se jí dá do pusy baterka... a není žádné tajemství, že u mě to funguje spolehlivě s dobrým jídlem. ;-) A když se doplní dobrým pitím, říká se tomu... třeba labůžo... nebo sedmé nebe? Zkrátka balada ;-)

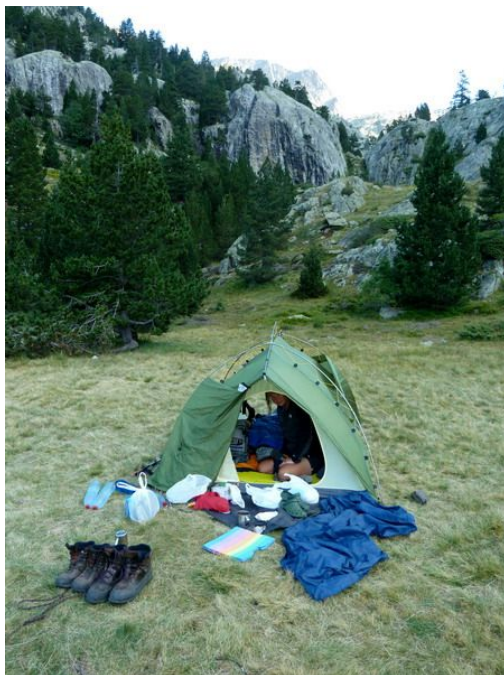
Dietmar na tom není jinak. Prostě jsme požitkáři. A nevíme, proč bychom se za to měli stydět ;-).

Jen kousek nad Panticosou rostl dezert

Tak pro dnešek stačilo. Sice pro mě není tahle nádherná loučka ideálem (trošku jako stanovat na náměstí, já se raděj uklidím stranou od cesty a k něčemu přimknu), ale zas je krásně rovná a spát se tu bude určitě výborně.

Ráno se ještě ohlídneme, když pomínu cestičku středem, opravdu krásná loučka. A teď už vzhůru podél vodopádu!

**Jó borůvky, to je ale dobrota!
A co jich tu je!!**

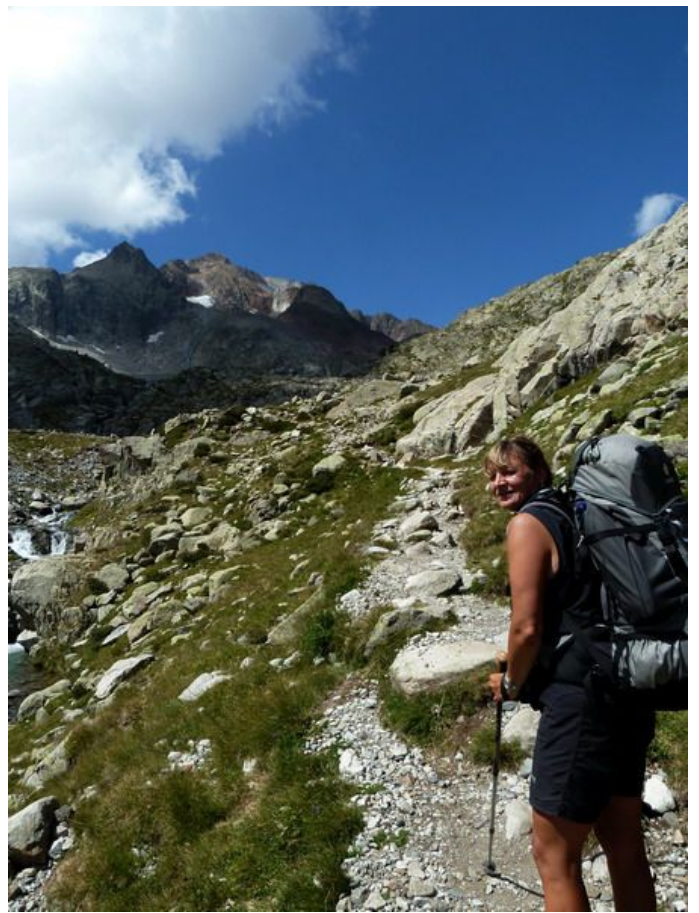

**▲ Nezvracím ;-)
Vlastně jdu, ale pořád musím trhat !
A klidně i s báglem ;-)**

▲ Je málo vody, ostrůvky jsou skoro nahé...

Stoupáme k **LAGOS AZULES** (jinak též Modrým jezerům). A je tu krásně.

LAGOS AZULES

Užít si takhle krásné místo uprostřed divokých hor všemi smysly, to si člověk musí zasloužit. Stojí to pěkných pár kapek potu. Naštěstí...

Od Modrých jezer se stoupá zase výš a výš, až tam, „kam (skoro) jen ptáci mohou“. Loni celou cestu až k sedlu (přes hodinu) ve sněhu, letos po kamenité klikaté stezce. A to je snazší.

Z výšky se nám otvírají
přehledné výhledy

Bez sněhu není výstup do sedla nijak zvlášť obtížný

Čeká nás peklo - totiž
INIFIERNO

Jsme hodně vysoko a výhledy na okolní vrcholky hor jsou nzapomenutelně krásné. Hádám, jestli barevné a originálně tvarované skály támhle vzadu jsou ty, které jsem před pár lety navštívila. Možná...

Začíná se mi trochu napětím tajit dech. Následující přechod sedla je totiž tak trochu PEKELNĚ náročný... no ano, dost adrenalinový... prostě INIFIERNO ...

**Sráz za mnou, sráz přede mnou...
...a ten přede mnou je fakt „vo hubu“!!!**

INFIERNO

**▼ Jsem tam jen jako
titěrná tečička. ;-)**

Je to tu podstatně neschůdnější, než to z fotek vypadá.

**▲ Tady jsem už „v
suchu“, nejdrsnější
část mám za sebou**

**Krátký úsek za vrcholem je náročný,
je to vlastně už „lezení“. Lezla jsem
to dlouho, na jistotu. Přece jen,
s tím obřím báglem a dolů to chce
neudělat chybu. Dietmar byl rychlý
dost, aby mě pak zespoda vyfotil.
Video netočil. Prý kdybych spadla,
nechtěl by to mít nahrané... Ne??
No, já naštěstí nespádla. Ale dole si
pak i tak trochu oddychla ;-)**

Po překonání Infierna se před námi otevřelo další prostorné a neuvěřitelně malebné údolí

A támhle dole u jezera pauza!

Nad krásným jezerem jsme poseděli, okoukli, jestli se tu ovečky pasou správně a jak vycházejí se „šéfem“ ;-).

A ten bílý chlupatý pohodář si (jak jinak) hned oblíbil Dietmara a chtěl jít s námi ;-)

Sešli jsme krásným, ale docela větrným údolím až skoro k dvojrefugiu Repomuso. U refugií se většinou dá tábořit, ale prostě to není ono, tak jsme raději vyhledali tábořiště někde stranou, podle našeho gusta.

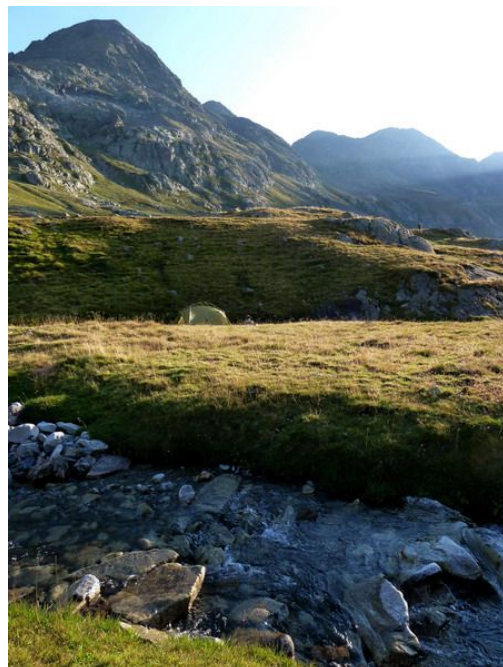
Tentokrát to vyhrálo nádherné místečko u potoka.

Pláček placatý a bez hrbů, voda na mytí i na pítí hned vedle, okolí až nestydatě krásné, sluníčko se na nás směje - co víc chtít?

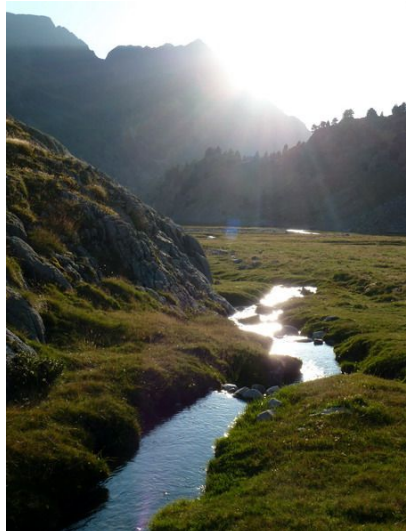
S naším zeleným stanem všude dobře „zapadneme“

Večer máme návštěvu!
Kravky se přišly podívat,
kdo jim to tu hospodaří...

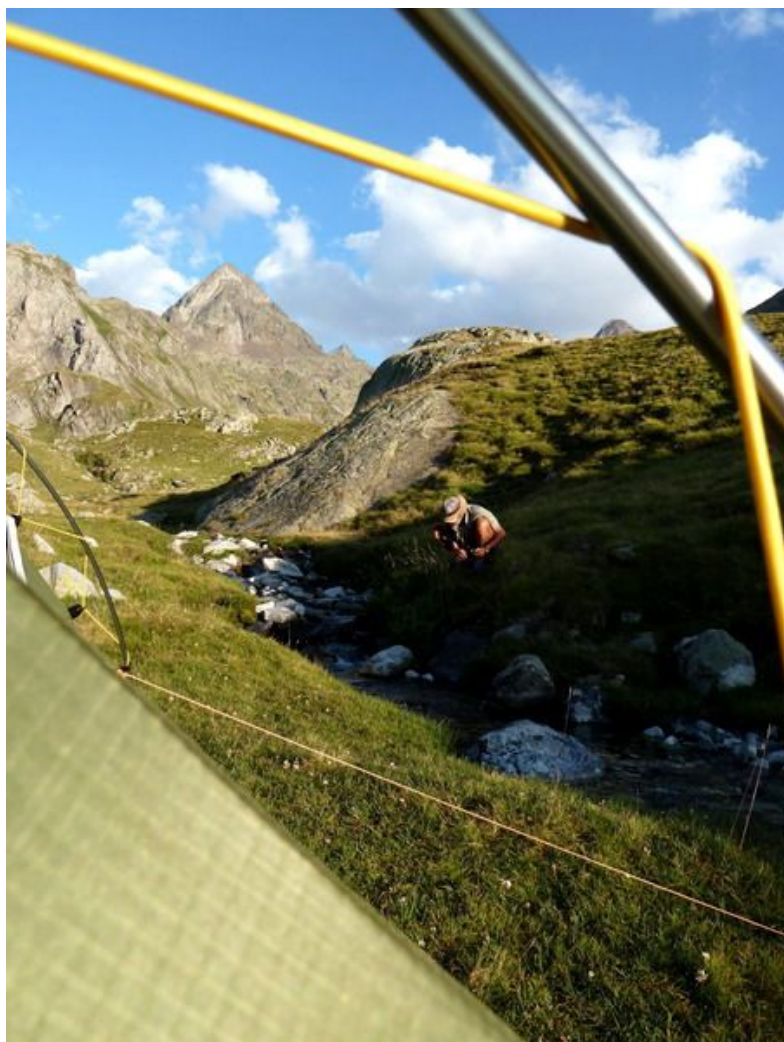

Dietmar vaří a nenechá se nijak vyvést z míry ;-)

Ráno se budíme zase do sluníčka. Na mytí máme celý potok vody a hodí se i na nádobí. A pak zas pakujeme. Už máme slušnou rutinu a když je stan suchý, jsme sblení natotata ;)

Teplý, ale po ránu ještě čerstvý a svěží vzduch. To mám opravdu ráda...

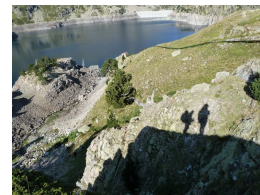

▲ ◀Oblíbené „dvojité“ refugio má krásnou polohu mezi modrým umělým jezerem a dinosaurím horským hřbetem

Refugio REPOMUSO ▲

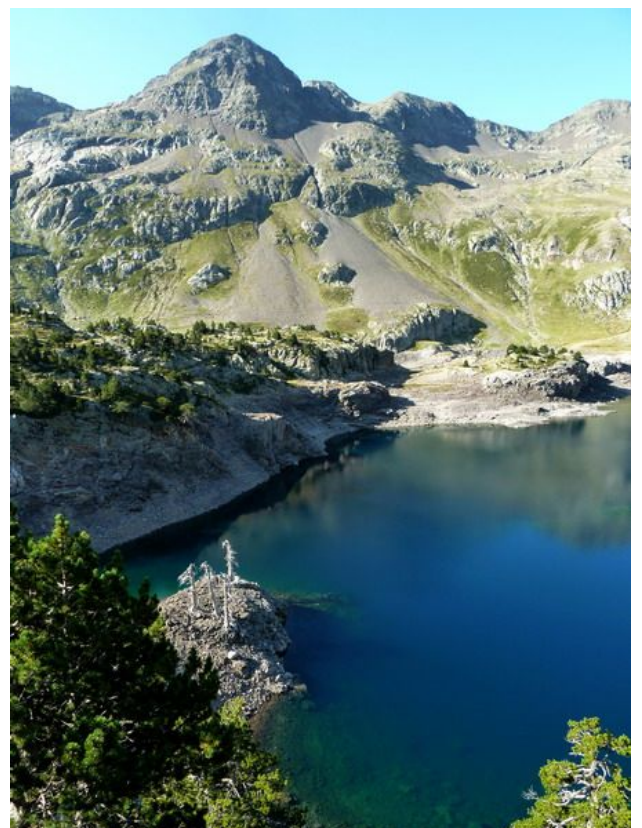
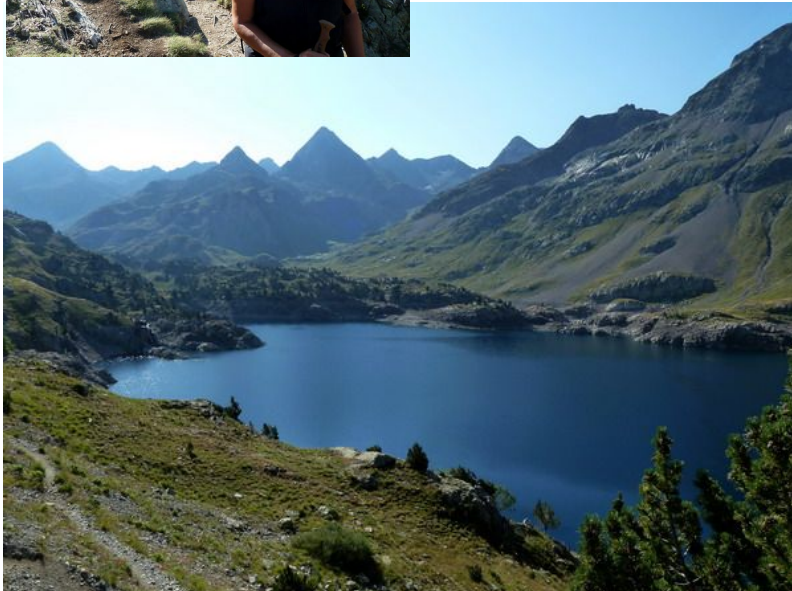
Nádhernému jezeru tu dopomohla k existenci pracovitá lidská ruka.

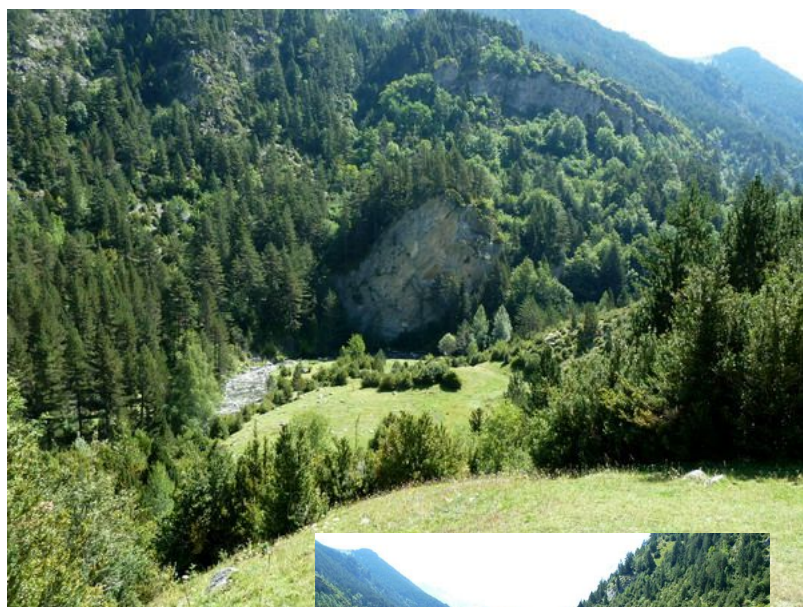
▲ Stínové zrcadlo láká vyfotit ;-)

Letos je prostě sucho. I tahle krásně modrá hladina musela odhalit o kus břehu víc než obvykle a obnaženy jsou znovu zřejmě už dávno zatopené stromy

▼ Cesta do „civilizace“ vede podél soustavy krásných vodopádů

▲ Tady pod tou skálou u potoka jsem loni tábořila. Ve foťáku mi ale tehdy došla baterka, tak mi to Dietmar na památku blejsknul letos ;-)

◀ V městečku jsme našli obchody a nakoupili ještě nějaké dobroty. Poobédvali jsme ve stínu na schodech, já se rozmazlovala šmoulím nanukem, Dietmar nějakým normálnějším a pak jsme si ještě dali v místním baru pivo a nějaké tapas. Žít se musí!

SALLENT de GALLEGO

příjemné turistické městečko

► Zdrželi jsme se „jen tak akorát“. Ještě musíme najít dobré místo na noc, tak se za chvíli díváme na městečko plné ruchu už z dálky.

Chodit po horách nahoru a dolů, nosit na zádech pěkně těžký batoh, to je někdy pěkná dřina a jeden se i zapotí. TABU? Ale pročpak? V horách pot není cítit, zato tu k tomu patří ;-)

Také se tak potíte, milostivá?

Za lyžařským střediskem FORMIGAL jsme po dlouhém a nepříjemném pochodu silnicí udělali pauzu. No a trochu se zas jednou vyblbli ;-)

TAKOVÉ FOCENÍ POCENÍ ;-)

JEZERA ANAYET

Ze dvou možností jsme si vybrali variantu cesty vedoucí přes jezera (ibónes) ANAYET

Cesta nahoru k jezerům byla po dlouhém dni, pár pivech v horku a kilometrech asfaltu náročná. Dala mi zabrat, ale pěkných pár týdnů v horách už je opravdu znát. Ještě nedávno jsme s časem uvedeným na šipkách spíš zaostávali, dnes jsme trhli rekord. A stíhám se i rozhlížet!

▲ Menší z překrásných anayetských jezer

IBÓNES DE ANAYET

Je to opět jedno z těch nádherných míst, kde je každý pokus o věrné zachycení krásy marný. Fotografie můžou být krásné i ještě krásnější, přesto neříkají všechno o prostoru, vůních, vánku, ani o atmosféře místa.. Ale nám, kteří jsme to tu zažili ten zvláštní pocit opět vzbudí ve vzpomínkách...

Naše poslední noc v horách...

Ach jo...

Barevné skály. To je ale podívaná...

A večer jsme zase pozorovali vzdálené blýskání. Možná až nad mořem?

**Hory milé, tak my se loučíme...
ale nebojte, přijdem zas!!
A děkujeme!!!!**

ESTACION CANFRANC *(Zpět do civilizace)*

Hory necháváme za sebou. A brzy už máme na dohled budovu nádraží v Canfrancu. Neřešíme, k čemu jim v tak malém místě tak obrovská byla a hned naproti si nacházíme stůl v zahradní restauraci.

Mírný žal musí být přeléčen. Ztratili jsme hory, našli jsme – dlabanec! To spolehlivě zabere! ;-)

▼ Do Santiaga je ještě pěkně daleko, ale poutník ví, kudy se má dát...

Na *primero* salát a houby, na *segundo* jehněčí. A pak flan. Proč měnit osvědčenou sestavu?

◀ Taková dobrota prý, že nechat kapku šťávičky by byl hřích. Dietmar nehřeší!

▲ A už je tu čas doprohlížet nádraží a rychle utíkat chytit autobus do JACY!

Ubytovali jsme se v kempu na kraji města **JACA** .
Máme štěstí, chvíli poté vyvěsili ceduli **COMPLETO**

Musíme si zvykat na tu civilizaci a moc raděj nesrovnávat. Jsme namlsaní a tady je to prostě normální přeplněný kemp uprostřed sezóny. Holt tak ...

Máme se i tady dobře. Sice trochu horko a prašno. Ale jedni sousedi nám nabídli půjčit stůlek a židle a druzí nás nechali použít šňůru na prádlo...

Tak. Jsme tu blíž lidem. Nezapomenutelný správce na mopedu nám dokonce přidělil jedny sousedy tak blízko, že nám musel posunout kolík od stanu ; -)

Někteří lidé si kvůli našim batohům myslí, že jsme poutníci do Santiaga. Vede tu totiž trasa. Ale jsou tu poblíž přece i hory ; -))

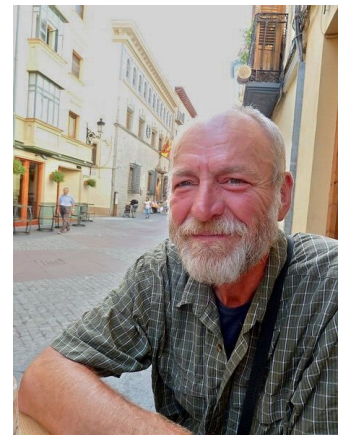
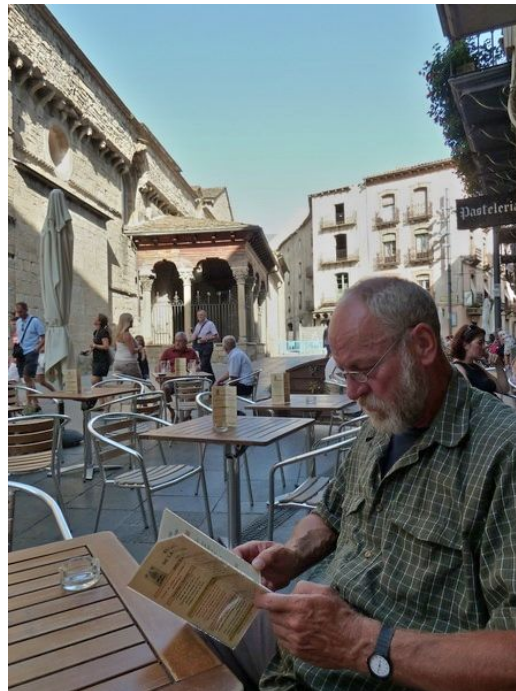
Vyprali jsme z šatů poslední pyrenejský pot a vydáváme se na prohlídku městečka.

Blízký supermarket Mercadona nás příjemně překvapil nabídkou i cenami. Jen s balením to někdy přehánějí. Dietmar musel zvládnout čtyři nanuky (jeho roční dávka, s jedním jsem vypomohla) a nekoupili jsme krásné jehněčí , neb by bylo pro půl kempu.

▲ Šunka k zobání u piva už není!

Turisticky si to tu v Jaca užíváme!! 😊

JACA

Příjemné místo pro návštěvníky

Co si dáme v kavárně u kostelíka?

Tak nám to už tady v horách končí... bylo toho hodně a doufáme, ještě i bude. A jen to dobré! Zítřka vstříc novému dobrodružství!

Španělské café solo je báječné...

3. KAPITOLA: **NA POBŘEŽÍ ATLANTIKU**

(20.8.-28.8.2011)

- Santander, San Vicente de la Barquera, Pechón

Z Jaky je na pobřeží daleko. Jeli jsme autobusem přes slavné město **PAMPLONA**.

Městem o svátku San Fermín v půli července běhají ulicí býci a před nimi opilí riskéři v bílém s rudými „pionýrskými“ šátky. Jiní na to koukají z balkonu a odevšad a doufají, že ... hmmm. A prý všude hlava na hlavě a „živo“. Ted' tu byl klid, příjemné městečko. Je tu taky univerzita a vede tudy nejznámější trasa tzv. Svatojakubské pouti do Santiaga a poblíž autobusáku je příjemný parčík pro čekání na přestup. Nám se tu líbily „odpočítávací“ semafony pro pěší, které jsme ovšem zapoměli vyfotit...

Další přestup byl v **BILBAU**. Extra špinavé nádražičko a kdo se nedomluví či nezeptá, bus mu zpoza rohu ujede. Co by, my jsme se zeptali. ;-)

SANTANDER

Do pobřežního města Santander dorážíme navečer. Íčko funguje laxně, hotely jsou snad v odboji, či proč se skrývají?

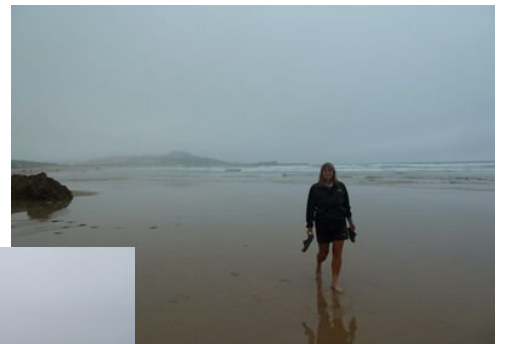
Ujímá se nás seňora Monchi. Následujeme ji tmou neznámým městem plni napětí. Snad neskončíme ve fašírce?????

◀ Ložnice paní Monchi. Ovdověla a udržet dobrý byt není jen tak, je třeba se ohánět a někdy i zariskovat...

SAN VICENTE DE LA BARQUERA

Kemp na pobřeží. Občas mžije, ale surfařům to nevadí. Nám taky ne. Odpočíváme.

▼ Co to Dietmar vaří dobrého?

▼ Že by „mušlívku“?

Romantická pláž láká. Projít se, vykoupat se, nasbírat mušle k večeri... (ale pššš!!! No, snad nebylo. A polívka byla boží.)

Jsme u moře. Tady ochutnat čerstvé ryby je skoro povinnost... a moc příjemná...

▼ Mušle „navajas“...

◀ Rybí parillada (gril)

(Romantický) PECHÓN

Popojeli jsme. Místní kemp udělal dojem. Vysoko nad mořem, s nádherným výhledem...

Opálení jsme
z hor trochu
„vtipně“ ;-)

Dovolenka v Pechónu byla příjemná. Čas odpočinout si a poválet se na pláži, protože brzo už nás zas čekají hory.

Radost a pohodu dělají i maličkosti. Máme tu moře, vlny, kamínky, kytky, procházky,...

► A samozřejmě i dobrý žvanec!! Ten prostě nesmí chybět nikde!!! ;-)

4. KAPITOLA: **PICOS DE EUROPA**

(28.8.- 4.9.2011)

- nejmenší a nejstarší NP a okolí

▼ K Picos jsme pohlíželi už od pobřeží (pokud se právě nehalily v oblacích)
Tady se nechaly zhlédnout.

▼ Malebný kemp, krásné místo...

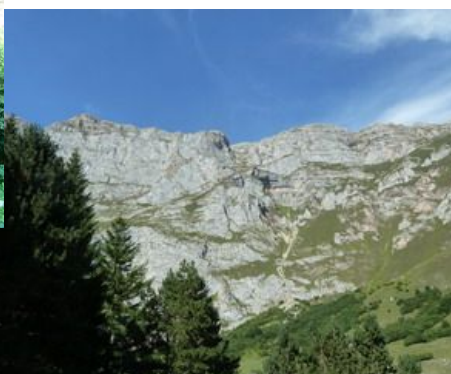

◀ ...jen jsme malinko přehlídli lampu. Jau!

Ale co, v noci se spí ;-)

Maličké, ale prý divoké pohoříčko na dohled vzdálené od moře nás lákalo už dlouho.

Poznávat ho začínáme z **FUENTE DÉ.**

▼ A takhle prý pijí všichni zapadlí vlastenci. Nebo aspoň většina!! ;-)

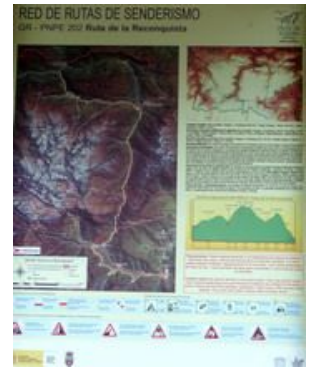
Recepce

◀ Krásná ruina uprostřed jinak malebné vesničky ESPINAMA.

Doplňujeme zásoby a posilnění kafičkem vyrážíme po trase tzv. RUTA DE LA RECONQUISTA.

▼ Bez bagety (nebo dvou) do hor nelez!!!

◀ Jsme zase v horách, ale moc toho nevidíme. Nějak se nám mlží...

Kamenné rozpadlé visky se zářícími červenými střechami jsou hustě rozestě po celých horách. Velmi půvabné!

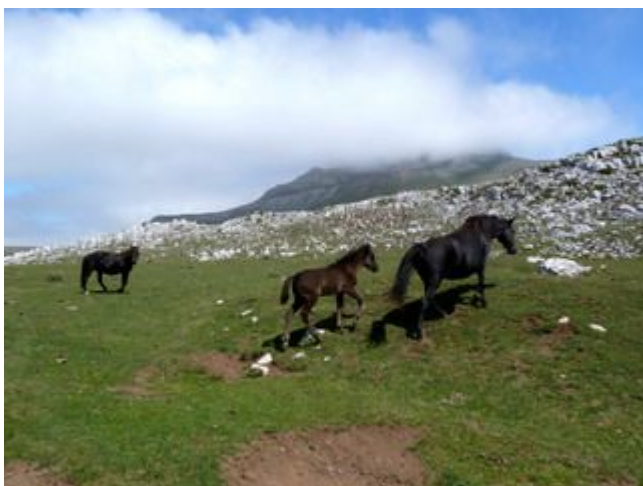
...a tenhle krásnej domeček se tváří tak roztomile, že neodolám a dám ho sem 2x

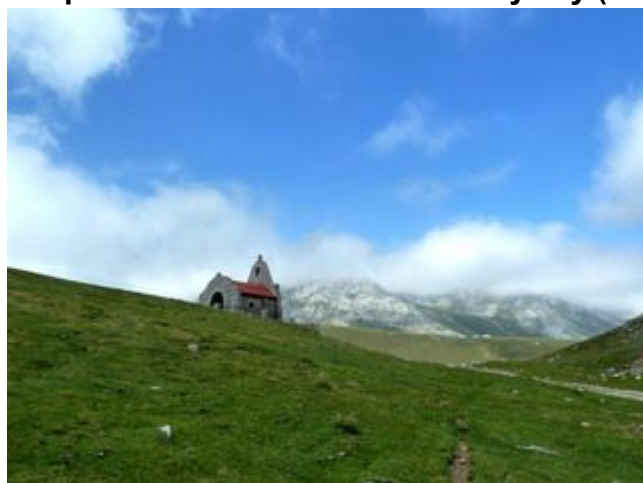
... nebo 3x? („Tak 3x“, řekl v pohádce čáp, „ale vic už nesmlouvám...“ ;-))“

Miha...ale máme ty bagety, tak se není čeho bát...

Napřed se v mracích a mlze skrývaly (a zajímavě zas vykukovaly) bělostné štíty hor...

Pak jsme s nadějí posvačili u malebného kostelíka ...

... a pak se mlha snesla tak, že jsme klidně mohli chodit třeba někde po prádelně...;-)

...ale ty vesničky - prostě krása...

...dech beroucí krása...

► Mladé telátko s mámou kravkou vybíhá z mlhy nečekaně přímo před nás... Mlha je honí, za chvíli nevidíme nic...
...a tak se utáboříme....

Nazítří ráno ale raděj skládáme stan ještě za šera... Tady prý „Stanování NEÉ“! Jenže znáte to... ta mlha a... ehmm

Po rozednění zjišťujeme, že bychom ani bez mlhy nenašli v okolí rovnější a vhodnější místo na spaní...

...asi máme natrénováno ;-)

◀ Snídáme.

A co je tohle? ▶

Ano, správně!! Náš zcestovalý a vysoce zasloužilý papírový talířek z Girony! Potlesk!

▼ Sluncem pozlacené (nejen) slavné Uriellu

▲ A po mlze už ani stopy...

Takový, řekněme že „umělecký“ ;-) záběr na horu URIELLU ▼

▼ Plakát z Bulnes.

**HORY INSPIRUJÍ
(NEJEN)
FOTOGRAFY.**

*...vždy stejné a
přece stále jiné...*

**ALE POKAŽDÉ
NÁDHERNÉ...**

Tak.
A na nás čeká kafičko v pohostinné a
malebné vesničce **BULNES**.

► Vede sem i lanovka
►► Což je ovšem
přílišná změkčilost ;-)

KAŇON GARGANTA DEL CARES

Všichni to prý musí vidět, jaká je to nádhera.

Zelená říčka se tu dokázala zařezat pěkně hluboko do kamene, ani ji na dně propasti není vidět. Jistě na to potřebovala věky, ale vyplatilo se. Teď její dílo sem chodí obdivovat doslova zástupy.

Procházku po pěšině podél stěny kaňonu ve výškách prý MUSÍ vyzkoušet každý turista. Tak to stojí v každém průvodci. Jinak co? Nevíme, ale raději neriskujem ;-)
Co kdyby!

SENDA del CARES

▶ Puente Poncebos

◀ Caín

Říčka Cares okukuje turisty hlavně na začátku / konci treku. Jinak se drží ostýchavě „při zemi“ - v hloubce na dně kaňonu ;-)

◀▼ Chodníků a tunelů ve skále vybudovaných pro pohodlí turistů využívají nejen návštěvníci hor, ale i místňáci. Kozenky všech barev srsti se tu výšek opravdu nebojí...

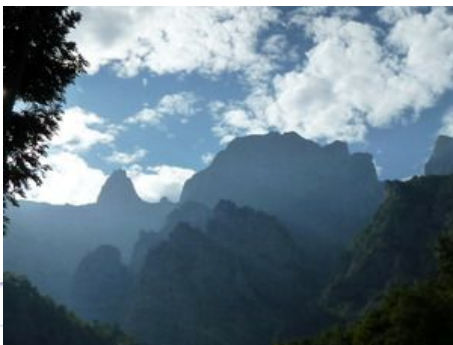

▲ Příroda „sochař“. Nádhera!

Krajina tu vážně umí udělat dojem. Impozantní. Nám jen trošku nevoní ten „václavák“. Ale jen si sem chodíte, lidičky... kdo je tady, není jinde a mnohá panenská a ještě krásnější místa si zaslouží být před (vý)dobytky naší skvělé civilizace uchráněna, jak a dokud to jen jde...

Vyfotit tu tolik fotek, na kterých není takřka živá duše je opravdu kumšt. A znamená to – nevěř všemu, co vidíš! Nakonec i ta krása, ta je taky naživo jiná – ještě krásnější!! :)

Na konci dlouhého kaňonu řeky Cares leží pod vysokými štíty hor městečko
CAÍN

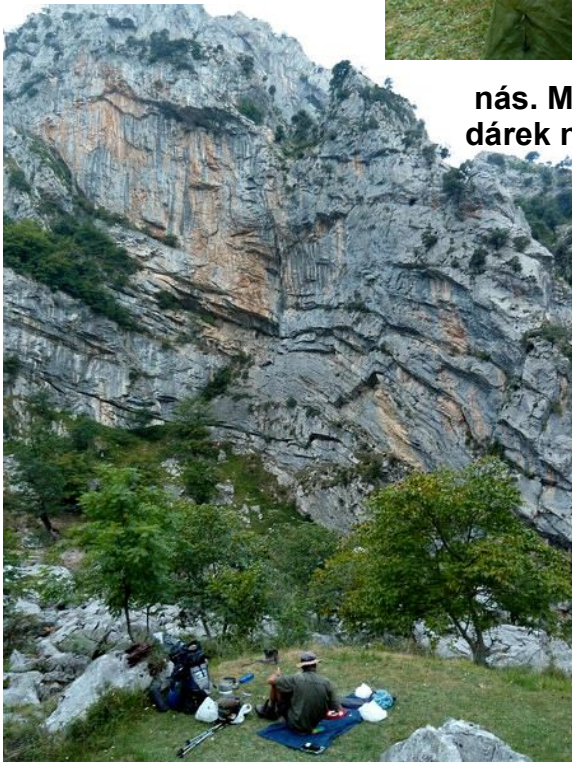

Za CAÍNEM sušíme stan. A asi budem sušit i přes noc ;-)

▼ Meničko láká... ale nic! Dneska vaříme!!!

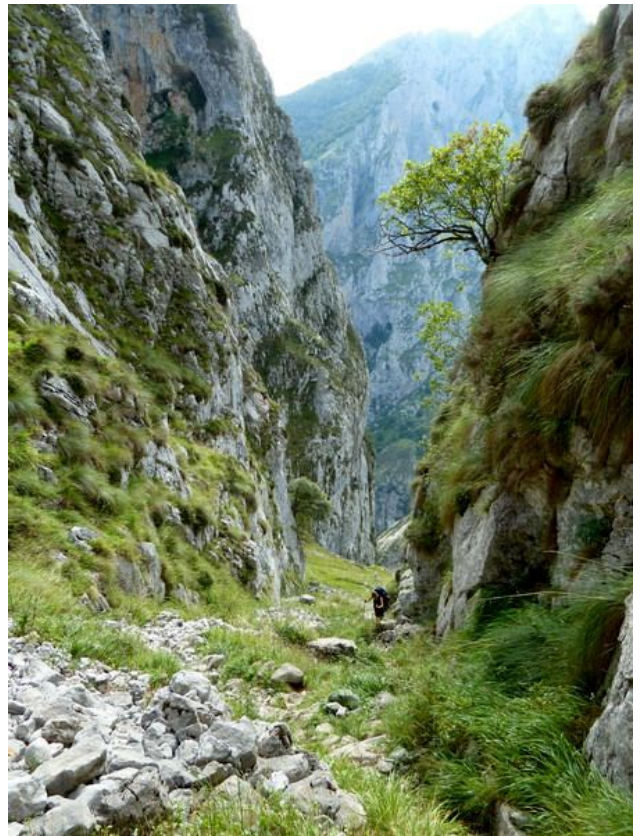
Nečekaně luxusní plácek ukrytý kousek nad silnicí nezlákal jen nás. Mladí Španělé byli za sousedy též rádi. Jejich „sýrový“ dárek nám oživil večeříčku. Naštěstí máme chorizo na revanš!

V Caínu panuje
poklidná ranní
hravá nálada...

... a my musíme pěkný kus cesty zpět po trase podél kaňonu. Ještě je tu taky klid, turisté teprve balí svačinu. Odbočíme prudce vzhůru, a co to? Hlasy a ...koňské ržání? ??? Ne, žádné mámení smyslů. Jezdci s koni jdou naši trasu před námi!!

◀▲ Krpál je to slušný, potím se, ale je mi krásně. Jsme zpátky v opravdové přírodě! Jen my a ptáci a v dálce těch pár koní...

▼ Vystoupali jsme na vrcholky ke kamenné víšce a hned máme kamaráda...

Tenhle psík tu kruhy neruší, ten sem patří. Pracuje tu, ale od minuty by byl náš... I s blechama!! ;-)

Pejsek musí zůstat s ovčákem. My jdeme dál.

Hledáme značku. Nesnadné! Cesta není vůbec k nalezení...

Ovčák nám radí. Chápeme jeho rady správně?

◀ Další víska v ruinách a v ní další ovčák. A co ještě skrývá?

Asi jsme nepochopili. Spíš „necestou“ obtížně překonáváme hřeben. A hele. Další kamenná vesnička! A dva psi běží proti nám! Ten jeden je podobnej... ne! Není podobnej! Je to on. Se svým pánečkem obutým v „papučích“ zjevně „chytřejší“ cestou mezitím přišli navštívit kolegu, co ovčáci za kopcem... ;-) Povídáme. Starý pán vzpomíná na práci v Německu a je tolik v pohodě... proč jsme jen neudělali fotku? Sakryš :-)

Krávy zvědavky se chodí po jedné dívat, jak stavíme stan! Velmi je zajímáme ;-)

Kromě dvou ovčáků, jejich psů, koní a krav jsme dnes nepotkali živou duši...

...a to není v žádném ohledu stížnost!! ;-)

Pusto a krásno. Pro milovníky divočiny doslova ráj. Po dvou dnech v „nejkrásnějších místech“, kde pro samé výletníky nebylo kam plivnout ;-), nečekaná odměna... A stačí málo... odbočit z vydlážděného chodníku na pěšinu a vytrvat...

Už druhý den potkáváme jen zvířátka, případně lidi, co se o ně starají.

▲► Tahle oslí máma asi potřebuje „brzdu“. Synek trám neměl a málem šel s námi ;-)

◀ I tenhle pejsek je „v práci“. Pomáhá pasačkám s ovečkama a kozenkama.

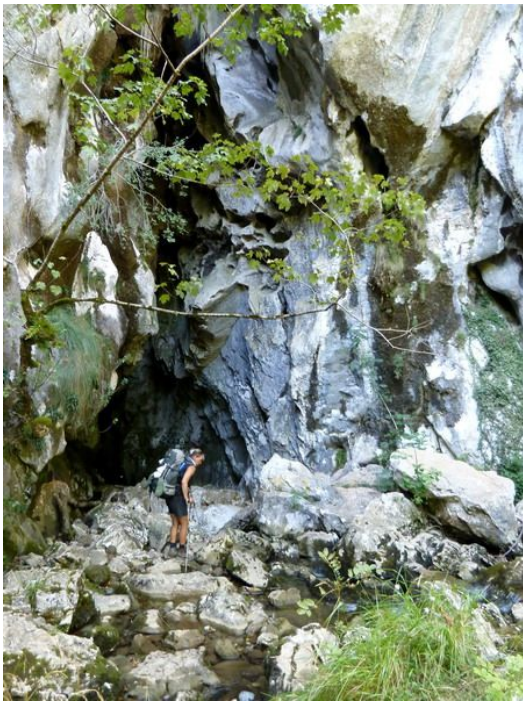

▲◀ Dvě ženy (matka a dcera?) tu ve starých tričkách pomalu doprovázejí stádo. Jedna ovce, druhá kozy, obě s grácií, v pohodě. Jestli jim snad všichni předuležití manažeři světa s nervama v kýblu nemusí závidět?

Koně, kozy, krávy, ovce, opuštěné doly, kamenné staré domky, nezřetelné turistické značky, liduprázdno, ryzí příroda, nádhera. Picos (alespoň tato jejich část) nás nezklamaly.

◀ Tajemná jeskyně, kde vyvěrá potok... ▲ jiný potok, tak zvaný „ementálový“ ,... a pomalu se zas blížíme k lidem

COVADONGA

Místo je prý velmi proslulé a míří sem masově busy s věřícími z celé země. Babičky ve svátečních šatech na nás koukaly trochu jako na zjevení... ;-)

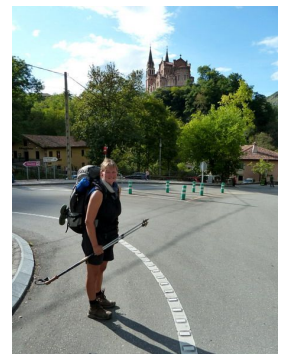

Kaple v jeskyni, bazilika,... no dobrá...

... ale kde že je tu kemp?

... kousek odsud busem? Jedem!!!

Řidič autobusu i děvčata na zastávce opět povrzejí, že místním lidem je ochota pomoci a vyjít vstříc něčím úplně přirozeným a vůbec je nebolí! Děkujeme. Jak milé...

SOTO DE CANGAS, Camping Covadonga

◀▲ Vypráno, pováleno... pravý čas vyrazit na průzkumy do 4 km vzdáleného turistického městečka

Modře jásavý penzion cestou „prosil“ vyfotit...

CANGAS DE ONÍS

Městečko
CANGAS DE ONÍS
se může pochlubit
kromě jiného i starým
římským mostem a
nádherným okolím

**Další hody
na koňské
farmě.**

**Fabadu
jsme včera
všechnu
snědli, ale
mají jiné
místní
specialitky**

**Třebas pote
asturiano.
Dietmar
myslím
okousal i
mísu ;-)
Taková
dobrota!!!**

**A pak jsme měli cabrito – kůzlátko...
mňam a mňam! A pili jsme pivo i místní
jablečný nápoj zvaný sidra. Musí se před
pitím provzdušnit, proto se podává s
pumpičkou, nebo se nalívá tradičně z
výšky. Pumpovat mě bavilo... jako malá ;-)**

Je libo si cestou domů schrupnout?

Tak zítra zase dál... Oviedo už čeká...
Předtím si ale zajdeme ještě jednou do městečka. A ano, taky za jídlem...

Astúrie si mě získala, a to i díky své báječné kuchyni. Výborné je vše. Jeden neví, co a kde si dát dřív ...

Nakonec vítězí luxusní varianta oběda v parku. Místní slavný sýr ochutnat prostě musíme!

Proslulý modrý Cabrales! K tomu olivy, hrozny a čerstvá bageta... i fuet máme. Opravdový koncert chutí! Připijíme místním vínem... kdo se má líp?

5. KAPITOLA:

SVATOJAKUBSKÁ POUŤ

– CAMINO PRIMITIVO

(4.9.- 18.9.2011)

- Z Ovieda do Santiago de Compostela a dál až na Konec světa

Typický obrázek: poutník (zde poutnice) na „kamínu“

Symbolická mušle ukazuje cestu ▼

Naši pouť za ostatky svatého Jakuba začínáme v městě **OVIEDO**

Jen co dosušíme v místním parku navlhlý stan z kempu, jdeme se hlásit o poutnický průkaz.

Po staletí vykonávají lidé pouť do slavného Santiaga. Cest tam vede mnoho. My jsme si vybrali tu nejstarší, originální, **CAMINO PRIMITIVO**

Español	English	français	deutschland
1-Pelada Asturiana	1 Asturian Bean Stew	1 Asturien Haricots Rg. vlt	1 Asturischen Bohnenstew
2-Pelao con Almejas	2 Beans With Clams	2 Haricots Avec Oulverts	2 Bohnen Mit Vornurmuscheln
3-Paella de Marisco	3 Seafood Paella	3 Paella	3 Paella Mit Meeressfrüchten
4-Paella de Calabraco	4 Scorpionfish Cak	4 Gibetas de Poisson	4 Fischkuchen
5-Espagueti Napolitano	5 Spagueti Napolitan	5 Spagueti Napolitaine	5 Neapolitanischen Klee
6-Espagueti Bolognaise	6 Spagueti Bolognaise	6 Spagueti Bolognaise	6 Bolognaise Klee
7-Espagueti al Carbonet	7 Spagueti with Asturian Cheese	7 Spagueti Asturien du fromage	7 Asturischen Klee
8-Ensalada Rusa	8 Russian Salad	8 Salade Russet	8 Russischer Salat
9-Ensalada Mixta	9 Salad	9 Salade	9 Salat
10-Ensalada Asturiana	10 Asturia's Salad	10 Salade Asturien	10 Asturischen Salat
11-Melon con Jamón	11 Melon with Ham	11 Melon au Jambon	11 Melone mit Schinken
1-Pelao con Peleatas	1 Steak with french fries	1 Steak avec Pommes de Terre	1 Steak mit Kartoffeln
2-Pelao con Calabraco	2 Beef with Asturian Cheese sauce	2 Bœuf Avec sauce au fromage Asturien	2 Fleisch mit Käse-Sauce Asturien
3-Pimientos Rellenos de Atún	3 Peppers Stuffed with tuna	3 Piments Farcis au Thon	3 Paprika Gefüllt mit Thunfisch
4-Lempado(Salao verde)	4 Cold(Cider or Green sauce)	4 Solé (Cider ou Green Sauce)	4 Solis(mit Cider-Sauce oder grün)
5-Cuchipé de Lomo	5 Grilled Pork loin with Cheese	5 Longe de Porc Grillée avec Fromage	5 Schweinefleisch mit Käse
6-Lomo a la plancha/Pimientos	6 Grilled pork with Peppers	6 De Porc aux piments	6 Schweinefleisch mit Paprika
7-Merluza a la Sidra	7 Hake with cider Sauce	7 Le Merlu Sauce au cidre	7 Seehecht mit Cider Sauce

© 2012, 14km, Agua y Camino.

▲ Před albergue (ubytovnou) v OVIEDU. (Takto se stojí fronta na Camino ;-)

▼► Katedrála a krásná paní (nebo vlastně dvě ;-)

▲ Tak co, lenochu, otřešeš se?

► Ta krásná paní tu je ráno zas.
Vždyť tu vystojí důlek!

▼ Místní
rozšafné
trhovkyně

*Dnes už coby regulérní
poutníci vyrážíme na trasu.*

(Ale cestou přes centrum si při hledání trasy
neodputíme odbočit a ještě si dopřejeme
prohlídku místního tržiště. A když už, tak už.
Pořádně. Zvenku i zevnitř! Trhy nás baví ;-)

▼ A camino? Ale však už jdeme.

A bereme to poutničení ozaj poctivě ;-)

Putujeme venkovem i městečky. Zajímavou architekturu tu mají... a docela se tu i starají, aby poutník našel cestu. A když snad přece tápe, spousta ochotných lidí s viditelnou radostí pomáhá...

▼ Albergue v San Juan de Villapañada

Pán, co nám z auta poradil cestu se ukázal být hospitalerem (stará se o ubytovnu, zde zvanou albergue).

▲ Společný nocleh (typické)

◀ Společná večeře (ne tak běžné, ale milé)

Hospitalerův pejsek nám připomněl naši Dášenu.

▲ Vyrážet ráno jako poslední se nám stalo pevným zvykem ;-)

Krajina se ráno nádherně probouzela do něžné mlhy...

Typické domky na muřích nožkách dodnes používané pro skladování úrody zdobí vesnice

◀ Pomeranče na stromech...
▼ ... plantáže kivi ... to se nám líbí

▼ Chodit po silnici je ale voprz. A není toho tu málo :-(((

▼ Do Santiaga máme prý 323 km?

▲ ◀ Mušle na patníku i na plakátku vlevo ukazují směr cesty. (Zde v Astúrii jdete PROTI paprskům. Pozor – z neznámých důvodů se to v Galícii otočí!!!) A znalost španělštiny, i když není úplně nutná, občas pomůže. Třeba jak najít líp albergue...

▼ Poutník Jarek z Polska byl sympaták. Pokecali jsme.

▲ S Jarkem v albergue v SALAS. Jarek už dnes jede domů, my pošlapeme dál. Dnes do TÍNEA.

▲ To koukám! ...jako poutník na stará kostelní „vrata“...;-)

◀ Stínoví poutníci

▼ Pulpería La Campa...

... pulpería, to je něco jako chobotničárna, aha ...
Ale s tou Kampou to zní dohromady tak nějak povědomě...
Proboha, snad tu neservírují chobotničky z Čertovky??? ;-)

▲ Dostat se z Uruguaye do Berlína, na to tady lidem v Salas stačí šoupnout židli... to jsou panečku kouzla ;-)

▼ Veranda dalšího albergue na cestě. Je to tu krásné, hospitalero se zjevně stará. Taky tu platí přísná pravidla. Kdo si nechá vozit zavazadla či zadek taxíkem, tady se nechytá. My si vše poctivě šmajdáme a nosíme, ale i tak jdeme dál. Je brzy.

▲ Jedna mušle ukazuje cestu, další odbočku k albergue. A ta třetí, ◀ vlevo, zdobí penzion – hotelové ubytko pro náročnější poutníky.

► ▼ Roztomilouš, žejo?

▲ Osvěžení u poutnické studánky zdobené symbolickou mušlí

▲ Dvojici milých Francouzů, kteří se s námi celou cestu potkávali a míjeli a byli (až neuvěřitelně) prakticky „všude“ na fotce pořádně nemáme. Ale my víme, ti mravenci u kostela, to jsou oni...

▼ V kraji se buduje obrovské množství dálnic.

▲ Materiál

▲ Výrobek

▼ Na louce se jen tak bez užitku válely houbičky bedly ... ještě prý by je krásy snědly... Tak co s tím? Já už vím;-) Dietmar má nápad! A my máme oběd! ;-)

▲ Cesta je přímo lemovaná zajímavými domy a domky, co rozhodně stojí za povšimnutí

▼ Město **TÍNEO**, náš dnešní cíl.
Do centra se pokračuje kolem sochy dál...

► Jenže když chcete k albergue... to je tak:

Němci mají „chytrou“ knížku, kde stojí úplně všechno. Milý německý pan spolupoutník nám to v ní našel: jestliže vidíte sochu – sluneční hodiny, znamená to, že jste odbočku k albergue přešli. Vraťte se tedy asi 30 m a odbočte (nyní) doprava... la la la... nám ale běželo ukázat cestu tolik ochotných lidí... a bez knížky! A navíc, centrum je krásné! Tak co! ;-)

TÍNEO

Město starých krásných domů

▼ Ranní snídane před albergue.
Dnes jsem kafe vařila já a „tapas“ jsou od Dietmara. Chutné i pro oko...

Snídáme za šera, ale stejně jsme poslední...

Šero po snídani vystřídala něžná a poetická mlha. Kraji moc sluší!

Městečko Tíneo zahalené v romantických závojích mlhy necháváme za sebou. I dnes bude krásný den!

Lesem se jde příjemně. Značky ukazují cestu a odbočku k nějaké poutnické památce. ▲ Nám stačila prohlídka zajímavých šišek ▼

▲ Pozoruju krajinu, hlavně krávy a větrníky. Těch je tu spousta.

◀ Dvě varianty: volíme cestu přes **POLU DE ALLANDE**

▲ Pohledný venkovský domek – spížirna u silnice

► V Pole mají zrovna slavnost a tak nikde nevaří. Můžeme si ale užít ohňostroje. ► Albergue POLA

▲► Co to sbírám? No přece, už začaly ve velkém sládnout ostružiny!

Malebná kamenná vesnička na kopci.

Lidé tu asi natrvalo už nebydlí, ale obhospodařují to tu stále

Krajina se tu mění. Tohle jsou asi ty slibované hory...?

Lidé se kopce snaží nově zalesnit.

A všude vedou elektrické dráty!!

Hou a hou, krávy jdou...

...pěkně v řadě za sebou...

A samy!

Znají asi cestu...

Mesa znamená španělsky stůl, ale taky jídlo... tady byla k dispozici tahle jediná ;-)) v dřevěném provedení

LA MESA.

Albergue v malé vesničce o několika domcích. Vlastně je to spíš samota. Ani hospitalero tu není, jen kniha hostů, razítko a kasička. Prostě samoobsluha. A v okolí ani žádný bar, ani obchod,... skoro nikdo a vůbec nic. Ale je tu krásně...

Za nocleh dáme po 4 EUR do kasičky ▲, vypereme u hadice za domem,.. ▼

... a relax... K nevíře, že už je 9. září! Máme tu letní idylku!

◀ Když tu tedy není bar, večeri musíme „vykouzlit“ z vlastních zásob. Žádný problém! (a zas to bylo mňam!)

▶ Když večer vykoukl měsíček, nenašel už ani drobek!

Tady jsme v
ASTÚRII...

„Když jsem blbej a
nepamatuju si...“ ;-)

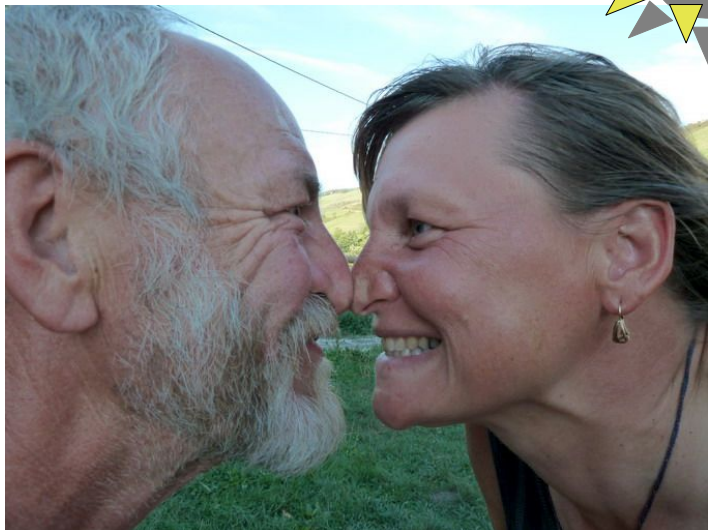
Tak tak, i já si píšu.

Můj nový deníček je
suvenýr z Cangas
de Onís a na obale
hrdě představuje to nej z
Astúrie. Dobré mléko,
svérázné špižírny i sidru
a tradiční způsob jejího
nalévání.

Ale bože, vždyť ta kráva
toho půlku vylila!!! ;-)
(Klid, VŠICHNI toho
vždycky půlku vylijou ;-)

Doplnila jsem zápisky, zrelaxovali jsme tak trochu na sluníčku a pak si „zablbli“ s foťákem.

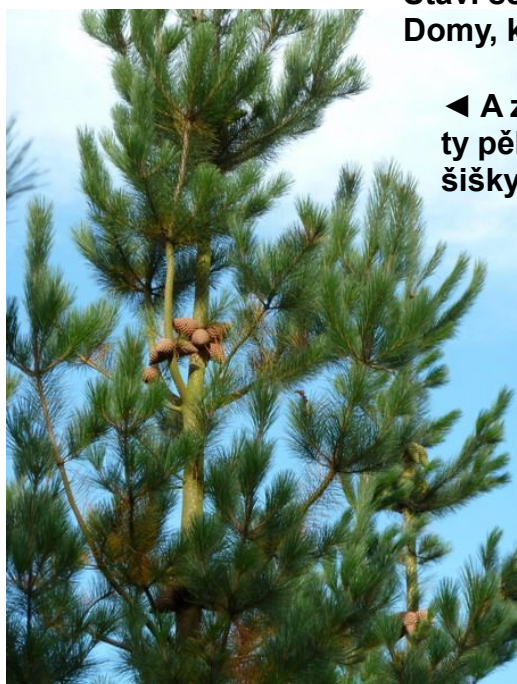
Máme prostě takovou pohodičku, že až nevíme, co roupama!!! ;-)

► Tak about botky a jde se dál.. ▲

Staví se tu z kamení.
Domy, kostelíky, ploty...

◀ A zas
ty pěkné
šišky ...

GRANDAS DE SALIME

◀ Pravěké
dravé zvíře?

Kdepak!

Betonová
„moderní“
vyhlídka!

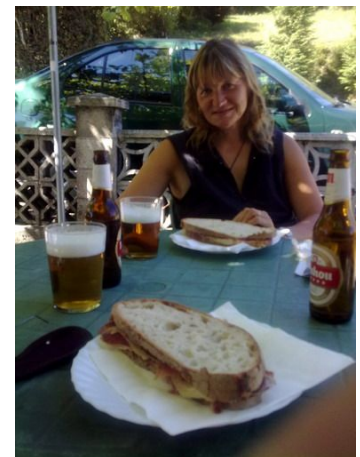
▲ Pohled na pozůstatky horničení u přehrady Grandas de Salime.. Na neobvyklou, ale „silně působivou“ betonovou vyhlídku se projde od silnice tunelem vyhloubeným ve skále. ▶

▶ Místo má dnes slávu už hodně zašlou, ale dřív tu kvůli přehradě odepsali a zatopili klidně i celé vesnice..

▶ Vše se tu rozpadá. V místní restauraci nemají ani bocadillo ! Naštěstí není tak zle, aby nebylo aspoň pivo ;-)

▶ O kus dál jsme si to s tím bocadillem bohatě vynahradili. Překvapení! Ne bageta, ale krajíce chleba! Ale počtvej! A s tou jejich super šunkou taková dobrota, že tu fotka nemůže chybět!!! (I když jsme ji museli z mobilu vyhrabat!)

Albergue a kemp CASTRO

▲▲ V Castru nás potěšili. Měli totiž už jen jednu postel, takže přišel ke slovu stan. (Natěšeným zlomyslníkům sklaplo.) Moc krásné místo, perfektní večere, marmeláda byla domácí, z místních ostružin... a spaní nej. Soukromíčko. Stan je stan...

Ráno jsme si bůkli letenky zpět domů a díky tomu vyrazili ještě později než obvykle.

▲◀ Miha vlhčila vzduch. Už začíná přece jen být cítit podzim ve vzduchu.

Galícijská směřovka s „návodem „▲

▼ Pozor! Opouštíme Astúrii a vcházíme do Galície.

▼ U kapličky asi svačili poutníci – čuñata!! My museli hledat místo k odpočinku dál... :-)

▼ A co to pro nás znamená? Dost. Poutnická mušle totiž od teď ukazuje přesně NA OPAČNOU STRANU!

Kdo má oči otevřené,
uvidí tu mnohé...
kromě různých
kostelíků třeba i
dřevěného koně ▼
(před muzeem v
obzvlášť neladném
městečku
FONSAGRADA)

▼ Venkov si tu žije svým prostým
každodenním tvrdým životem...

▼ A z této zvláštní kapusty na dlouhatánském košťále
se asi vaří místní specialita - delikatesní syté polívky...
Nebo ji procopou napřed prasetem??? ;-)

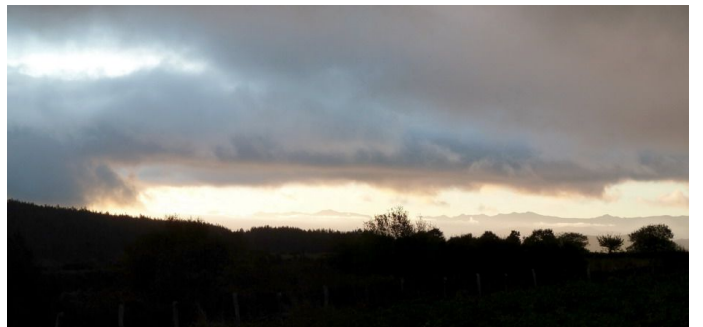
◀▶ V nevzhledné **FONSAGRADĚ**
chcípnul pes. Dalo práci najít otevřený
bar. Na otázku, co mají k jídlu pak
zazněla lakonická odpověď: pulpo!
Chobotničky. Co taky jiného v pulperii,
že? ;-). Tak jsme kývli a nebylo to vůbec
špatné!

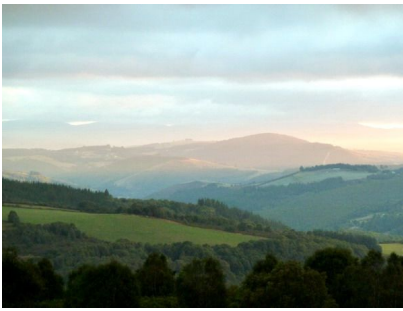
Pulpo si tu dávali i „naši“ Francouzi,
jak říkám, ti byli všude ;-). Ani tady
nejsou vidět, ale my víme, že sedí
přímo Dietmarovi za zády ;-).

GALÍCIE se probouzí
do nového dne. ***DOBRÉ RÁNO!***

I my jsme dnes vstali brzy. Jak to tu všichni hrotí, vstávají za tmy a pádí, aby urvali místo v další albergue, tak se stejně nedá spát... Navíc se nechtěně tím nervačením bohužel i načichne :-)

◀ ▼ Ale bez snídaně se daleko nedojde

No, a koho to tu opět nepotkáme? Naši zrelaxovaní Francouzi! Nabídli se, že nás vyfotí... jsou milí, úsměv od ucha k uchu, ale nepokekáme. Škoda, že nemáme společný jazyk... nebo je to dobře? Kdo ví...

◀ ... hm, a zase míváme ty domečky z kamení a vzrostlé kapusty... ▶

► Takhle „nakřivo“ sesazené „nepadnoucí“ dvojdomky jsme tu viděli vícekrát... místní móda?

◀ A krajina tu prostě nepřestane být půvabná, a ne a ne! ;-)

▼ A ráno, mlha nemlha, jde se zase dál...

◀▼ „Nervačení“ přináší první výsledky. Opravdu, už ve tři je albergue v městečku **Á CÁDAVO** plné. Na druhou stranu, není nocleh v tělocvičně se spoustou prostoru a vzduchu, za 1,50 EUR vlastně výhra?

Poutníci krajíně dávají docela zabrat. Kolem cesty jsou všude „prasečí veřejné toalety“. A kde se pak najíst a posedět? My jsme si přáli místo na snídani a dostali jsme ho... a dokonce i se střechem, kdyby přšelo... a to je opravdu krása. Naštěstí ji ani nepotřebujeme, kamenný stůl pod stromy postačí... ale děkujeme, děkujeme moc!

▼ Škoda, že Dietmar nezmáčkl spoušť foťáku o chvílku později. Stádo krav vedla vesnicí moc krásná svérázná stařenka... Ale kdo ví, třeba by o focení ani nestála...

▲ CASTROVERDE.

V městečku je spousta míst, kde se najíst, ale my jíme cestou tolik čerstvých ostružin a ořechů, že ani nemáme hlad. A do cíle ještě daleko. Takže nic. ;-)

◀ Cesta lesem je dobrá.
Havně ne asfalt!!! ▶

*Přemýšlíme, jak se
tu lidem žije.*

▼ Někteří si opravují
staré kamenné domy.

Jiné staré krásné domy
tu u cesty přímo
trestuhodně chátrají.
Jaká škoda!

▲ A jak se tu žije zvířatům? Krásná barevná kočička si asi „vydělává“ na krmení prostě tím, že je, a že je sladká... ▼ Koníci to nejspíš mají těžší. Jak se tak řadí za sebou, vypadá to, že mají trénink a musí vozit turisty??? Nebo se pletu? Kdo ví... ale třeba je to baví ...

▲ Jak začne nahlas
„filozofovat“ i žaludek, je
nejvyšší čas udělat pauzu a
nějak ho zabavit. Třeba
takovým fuetem s bagetou...
(Mimochodem, svačíme na
pastvině, tady se dá sednout.
Krávy naštěstí nejsou takový
prasata jako lidi...)

▼ Chození po silnici vůbec nefandíme, ale je bohužel častější, než by se nám líbilo. Mají tu na to i speciální „poutnické“ dopravní značky!

▲ Naše je ta zelená...

LUGO

LUGO je asi jediné velké město na trase. Dá se v něm i zabloudit (ověřeno ;-))

► **Pivárna a šunkárna. Nebo pivnice a šunknice?**

Co si asi dát v CERVECERÍI Y JAMONERÍI? To je jasné: dos bocadillos de jamon y dos cervezas, por favor!... no a návdavkem ještě moje oblíbené papričky *pimientos de padrón*. Je přece na ně sezóna...

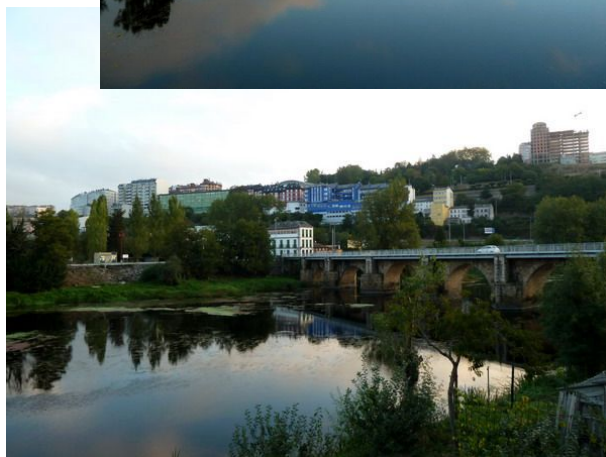
◀ V kolumbijské sámošce mi prodali zvláštní kostičku z ovocné dřevě... moc dobré. Ale že jsem z toho taková dobře vysmátá? ;-)

Dnes jsme kupodivu nevyráželi z albergue poslední! Ale ztratili jsme „náskok“, když jsme si dávali ráno v nahodile vybrané a jedné z mnoha zdejších kaváren ranní kávu.

A hledíme, jsou tu i Francouzi! Zrovna teď a tady. Spávají v hotelích, ale jinak se naše cesty pořád kříží. Máme to načasované. **JAK TO DĚLÁME?**

Z Luga je do Santiága 100 km. Minimální vzdálenost, co je potřeba ujit pro získání „diplomu“, tzv. Compostely. Takže se dá čekat, že odtud „provoz“ asi bohužel zhoustne... :-)

▲ Tak tedy sbohem, město!

◀ ▼ A jsme zase zpátky na venkově. No není to krása?

RESTAURACE

**DNES VÁM VAŘÍ ŠÉFKUCHAŘI
DIETMAR
DIETER**

ZVE NA ŠPAGETOVÉ HODY

Tak dobrou chuť!

► **Ještě
přidat!!**

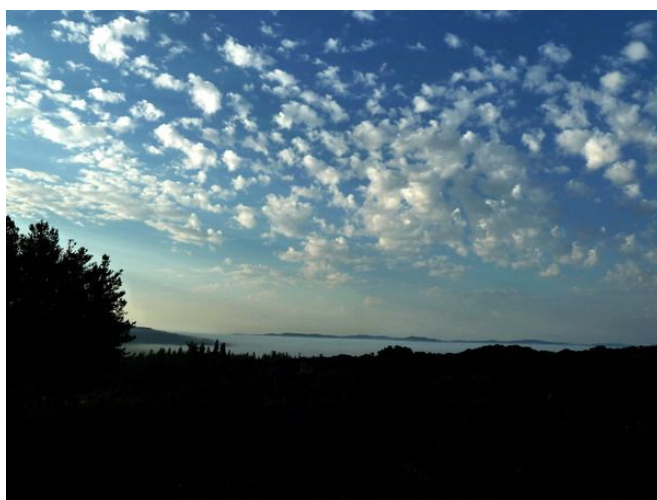

**TO BYLO ALE
POCHUTNÁNÍČKO!
VŮBEC NIC NEZBYLO!!! ;-)**

► Špagetový mejdan se vydařil. Sešla se dobrá společnost. Pokecali jsme a později pak i kousek cesty společně ušlapali...

▲ Naše obří bágly se tu prý staly pojmem a legendy o nich se mezi poutníky šíří jako lavina ;-)... a s každým dalším vyprávěním „těžkou a těžkou“ víc a víc... tak rychle s nimi na ramena a raději jdeme... dokud je ještě vůbec zvedneme ;-)))

◀▲ Málo platné, zrána už jsou mlhy... Ale může to vypadat někdy moc půvabně...

... a ještě pár poetických střípků z Galície...

MELIDE *Tady končí legrace a nastupuje čistý „turistický masový horor“!*

SANTIÁGO, HIP HIP HURÁ!!! Příval poutníků z nejprofláknutější francouzské trasy je jako dravá řeka a bez milosti, bez lítosti a s tupým halasem rozbíjí a splachuje do stoky vše, co snad mohlo být na tomto putování pokládáno za idylické, poetické či duchovní.
(No dobrá, není to zas až takové drama, ale takhle to cítíme a moc nám to nevoní.)

◀ „turistická strava v turistické zóně“ v tom nejhorším slova smyslu... čili hnus....

Hurápoutníci jsou na to asi zvyklí, ale pro nás, rozmazlence, nepříjemný šok.

Poznámka: „naši“ Francouzi, (které jsme tu viděli naposled) mají opravdu dobré instinkty. Ti si tady jídlo nedali.
(A ano, budou nám chybět...)

► Obrovské albergue je samozřejmě taky plné halasu (a prázdné ohledů a citu.) Dietmar spal hrozně. Rozhodujeme se, co dál.

Dohodneme se, že popojdeme ještě kousek, do Arzúí. A tam to nejspíš zapíchnem.

▲ Tenhle terén by šel. A jak to tu voní!!

◀ Do Santiága máme cca 50 km. Ale chceme tam vlastně vůbec dojít?

Úsměvem nikdy neuděláš chybu. Miloučké! ▲

◀ Cestou jsme viděli zajímavou samoobsluhu. Zaplat' do kasičky, dej si maliny, uklid' po sobě... Funguje to? Jak s placením, nevím, ale odpadky byly žel odhozené všude...

▼ No tak já nevím... ty staré rozbarouchané domky a „špajzy“ či sušárny mají kouzlo, ale ... není tohle spíš už ten kýč???

ARZÚA

▲ jů, bobkovej list na tři patra! Nádhera!

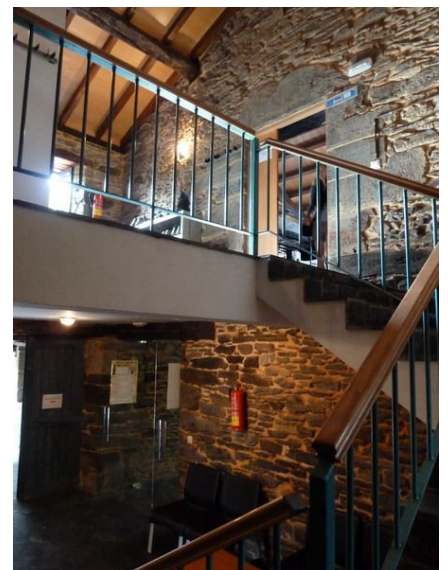

▼►▲ Naše poslední albergue... a pěkné... Sice trošku nižší strop, ;-), ale je tu i verandička...

***Poslední příležitost
nalokat se ještě
trochy poutnického
vzduchu...***

***...než si ráno čapneme
autobus do Santiaga...***

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Tak jsme tu. Turisti v poutnickém městě.

U katedrály není ještě tak moc lidí... okouknem to a jedem na konec světa...

FINISTERRE, FISTERRA či KONEC SVĚTA? *Ono to asi vyjde tak nějak nastejno ;-)*

▼ Dorazili jsme. Prvně se ale jdeme najíst a „oslatvit život“... a copato japato?

Přežila jsem nejnebezpečnější moment našeho putování – hory jsou v pohodě, ale tady jde o kejhák! Že nejsem bez hlavy, za to může jen a jen Dietmar (a kdybych byla, mohl by za to zmatený řidič autobusu a dveře zavazadlového prostoru...) Díky!

▼ Nultý kilometr Camína de Finisterre... aspoň myslím. Cedulku se vzdáleností někdo klasicky ukradl ;-(
(Tak mi připadá po tom všem, jestli oni ti poutníci nejsou vlastně nakonec pěkná pakáž!)

Papú byla skvělá, kafičko též...
A teď snad přijde na řadu i ten konec světa...

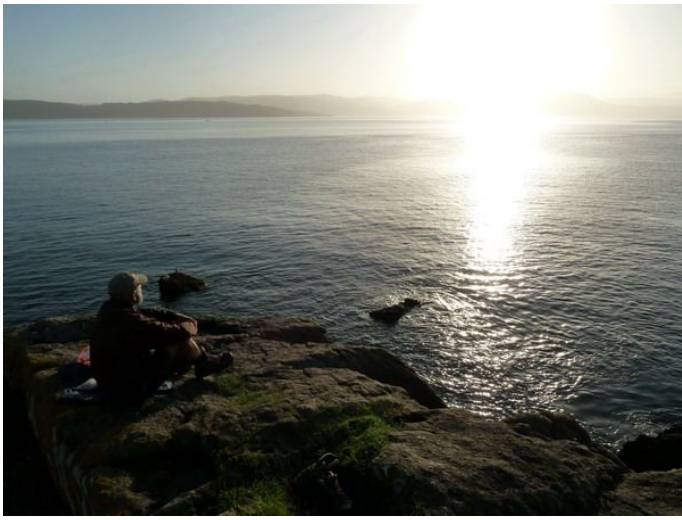
**K
O
N
E
C

S
V
Ě
T
A
?**

**VE STŘEDOVĚKU SNAD PŮSOBIVÉ MÍSTO. ALE DNES? FOTOGRAF SE MUSÍ HODNĚ SNAŽIT...
... A NENÍ LIBO SUVENÝREK???**

▲ ▼ Snídaně s racky v centru městečka

▲ Na úplném konci světa

Co je krásnější a poetičtější? Fotky někdy ukazují jen to, co chtějí... Snídaně s ptáčky vezme slavné místo na ostrohu snadno do kapsy ... a za tím si stojíme...

▲ Rodinka...

Rybáři tu vyrážejí na maličkých loďkách...

...za úlovkem, za obživou. Prostě tak obyčejně, každodenně...

... TAK DOBRÝ LOV!

Přístav má svoje kouzlo

6. KAPITOLA:

POSLEDNÍ DROBEČKY

(18.9.- 22.9.2011)

– San Francisko, znovu Santiago a Santander

Tenhle bus mě naštěstí „sežrat“ nechtěl

Píšou tu někde, kde je kemp?

Tak prý jen chvilka chůze podél moře,... a ještě kousíček po pláži...

A je to. Chi, českou občanku (OP) tu ještě prý neviděli

Bleší pláž

SAN FRANCISCO

Něco tu nehraje. Červený most nikde... a pade mi bude až přespříští rok!!?

Ale je tu pohoda!

Pivko, pláže, procházky,...

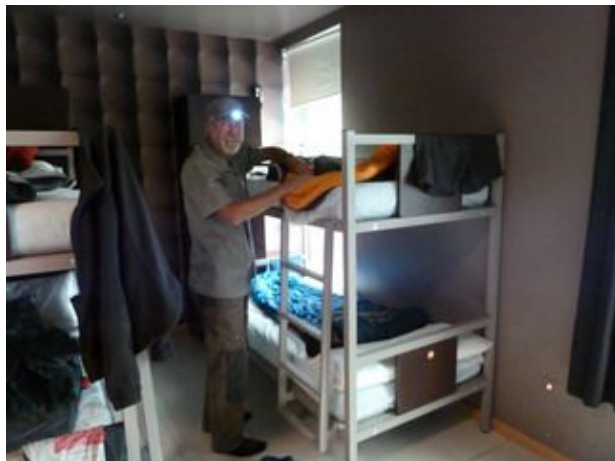

...i super čerstvé mořské pochutnání!

Bylo to tu krásné. Ale už balíme...
Santiago čeká...

SANTIAGO DE COMPOSTELA (podruhé)

◀ Žádný horník! Dietmar v albergue v Santiagu (nové, za 10 eur a strategicky nedaleko nádraží)

◀ ▲ Historické centrum, lákadlo poutníků

Z památek nám stačilo, co jsme viděli při prvním průjezdu městem, tak jsme z přeplněného centra zamířili do parku. Tedy, ne že bychom tu za takhle krásného slunného dne byli sami, ale aspoň tu byl krásný vzdoušek... to asi ty stromy...

Odpočinek v zeleni

Obrovské stromy v místním parku nás ohromují snad víc než katedrály... jsme prostě takoví...

▲ Večery jsou v Santiagu nejlepší. A k pití tu patří „zobání“. Kdo dost pije, nemusí ani „jíst“ ;-)

A my zas popojedem dál. Nach Santander! ▼

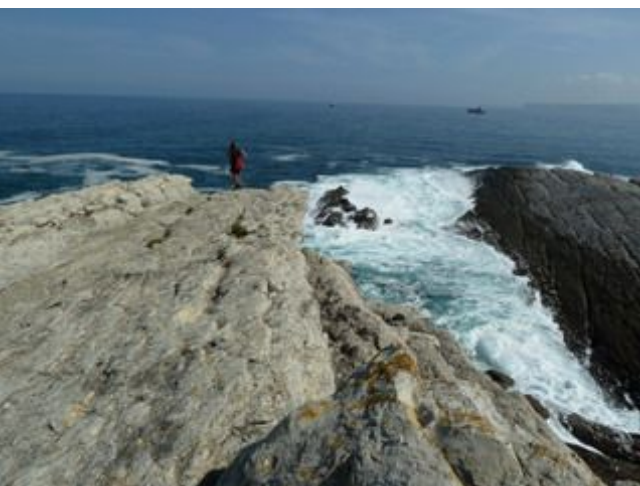

▲ ◀ I tůrista má na co koukat

SANTANDER (taky už podruhé)

Moře, moře, moře, je nám tady dobře ;-)

◀▼▲ U pláže Sardinero

▼ Naproti mořského ZOO - mořský šneček!

Na poloostrově Magdalena, kousek od královského paláce

◀ Bez brýlí to byly olivy!!
Teď máme k sváče holt hroznovej kompot ;-)

Kdo si tu asi postavil hlavu a panelákům neuhnul?

**Akce: dnes víno bez polívky 1,99, s polívkou 1,90 EUR.
Tak do toho jdeme! Fabada asturiana je delikatesa!**

Maják u kempu

◀ ▼
**Vypadá to trochu
jako orientální
bojovník, ale
je to ten samý
maják
v noci.**

▲ **Úplně poslední snídaně na naší výpravě**

▲ **A je to tady a nic nenaděláme.
Dobalíme a jede se domů.**

**A tak jsme po deseti nádherných týdnech, které utekly jako voda, nasedli v Santanderu do letadla a vydali se zpátky domů... Spokojeni, protože náš cíl byl naprosto dokonale splněn.
UŽILI JSME SI TO SPOLU VE ZDRAVÍ,
V RADOSTI A S LÁSKOU!**

Co můžem chtít víc?

▼ Doma! To se musí oslavit!!!

A taky si dozajista připijeme na **zdraví,
Lásku a **zdar** a **úspěch** výprav příštích!**

A jsme doma. Sláva nazdar výletu....!!!!

Vila Amara i medvídci se dočkali. Teď náš návrat pořádně oslavíme a u fotek si zavzpomínáme.

ALE ŽE JE NA CO VZPOMÍNAT!

OBSAH

Úvod bez názvu

Nultá kapitola

1. kapitola GIRONA

2. kapitola PYRENEJE

3. kapitola NA POBŘEŽÍ ATLANTIKU

4. kapitola PICOS DE EUROPA

5. kapitola CAMINO PRIMITIVO

6. kapitola POSLEDNÍ DROBEČKY

Závěr bez názvu

Poděkování.

Těm, kterým děkuju, vlastně ani nic říkat nemusím. Oni vědí. Ale já to stejně udělám. Těší mě to. Děkuju vám, sluníčka moje, že při mně stojíte a věřím, že i nadále stát budete. Vážím si toho jako ničeho jiného na tomto světě. Máte můj vděk.